De mey-blom of de zomer-spruyt

bron
De mey-blom of de zomer-spruyt. Isaak vander Putte, Amsterdam ca. 1734

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_mey002meyb01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

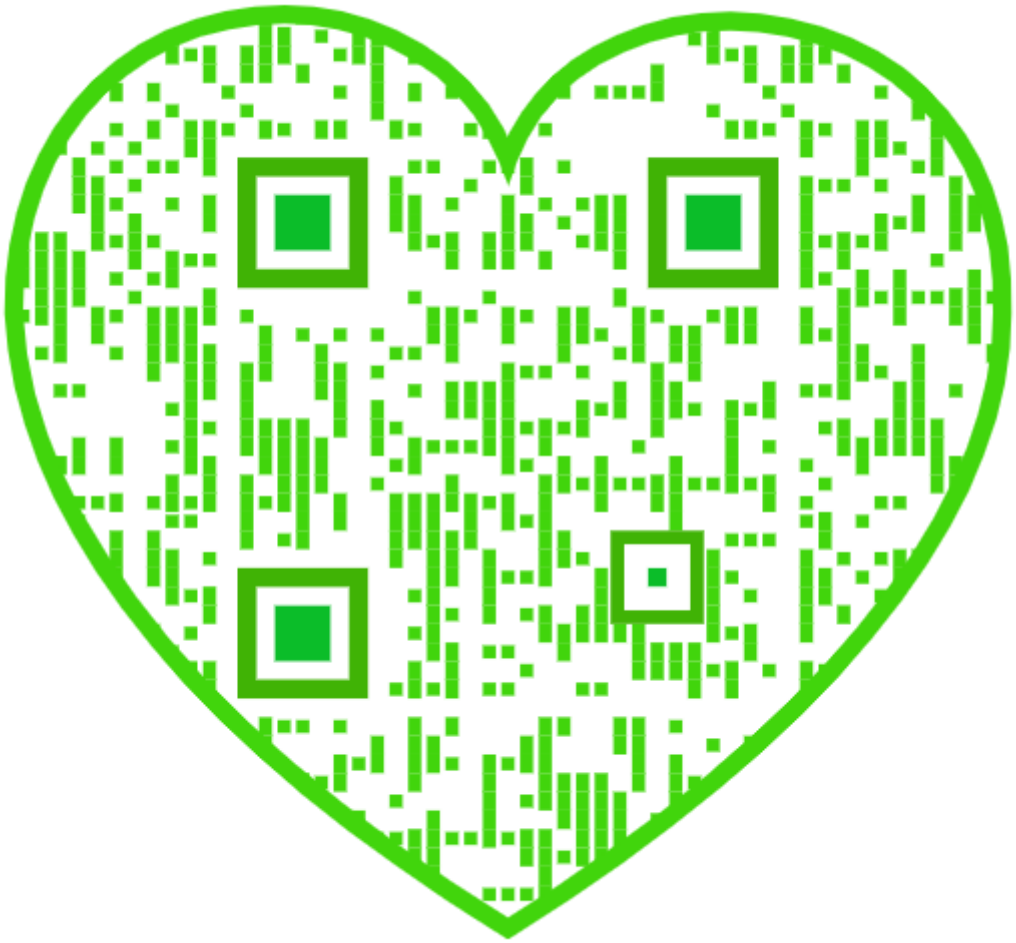

Aan de Zangers en Zangeressen.

Hier is de Nieuwe Zomer Spruyt
En Meyblom, uytverkooren,
Een yeder zingt met zoet geluyt,
Dat het klinkt in de ooren:
't Sy dat gy vaart, of Ryd, of springt,
Op Bruyloft of Maeltyden,
Of vrolyk in Geselschap Zingt,
Soo kunt gy u verblyden.

Een nieuw Lied, Van de hedendaagse Moffen en Moffinnen.

Stem: Van de Valsche Munters.

Wie moet niet verwonderd staen
Van de Moffen en Moffinne?
Hi hot, naer het Varkens-kot:
Ziet Iohan die voor een Iaer
Hier eerst met zijn bundel waar:
Van toere loere loere la:
Ut re mi fa sol la.
Hy draegt nu een blaeuwe Rok,
En een Pruik met Tonteldoosjes:
Hi hot, naer het Varkens-kot:
En Klaas de Wijnkoper knoet,
Die draegt mee een hooge Hoed;
Van toere loere,&c.

De Gras-Ridders roemen dus,
En zy schijnen banjer Heeren:
Hi hot, naer het Varkens-kot,
Maer haar spraek verbruyd het al;
Daar by zijn zy hallef mal.
Van toere loere, &c.

Het heugt my over twee Iaer,
Toen quam Marrie hier op klompen:
Hi hot: naer het Varkens-kot:
En zy droeg een groene Rok,
Vuylder als een beeste hok.
Van toere loere &c.

Deze Rok die was zo Groen,
Van de koeije drek en vullis;
Hi hot, naer het Varkens kot:
Dat hy een maend heeft gewerkt,
Eer de drek noch was verbleekt.
Van toere loere, &c.

En nu schikt zy haer zo op,
Dat men haer niet meer zou kennen
Hi hot: naer het Varkens-kot:
Maer komt men haer aen haer kant
Stinkt zy nog na't Moffe-Land.
Van toere loere, &c.

Trijn die draegt mee een Samaar
En daer by een muts met Slippen
Hi hot, naer het Varkens-kot:
Doch wat heeft die pragt al in,
Zy blijft altijd een Moffin.
Van toere loere, &c.

Geertruyt, Anna en katrijn,
Meenen dat zy Iuffers benne:
Hi hot; naer het Varkens-kot:
Maer men ziet wel in der daed,
Hoe dat mooye goed haar staet.
Van toere loere, &c.

Loop Moffinne gaet van hier,
Wilt agter de koeije lopen:
Hi hot; naer het Varkens-kot:
Of gaet na den Nieuwen-Brug,
Met de bundel op de Rug.
Van toere loere. &c.
Ik wed zy beelen haar in
Dat geen mensch is haer gelijken,
Hi hot; naer het Varkens-kot:
Zy hebben een groote naem,
Maer zy zijn tog niet bequaem.
Van toere loere loere la:
Ut re mi fa sol la.

Een vermakelijk Lied, van Gelant en zijn beminde Rosette.

Voys: Leert van den Sanger.

Daer was laest een Galant,
Hy vrijde een Brunnette,
haer naem die was rosette:
Uyt liefde heel valiant
daer de jongmans oplette:
Gaf haer sijn trou te pant.
Rosette raekt bevrugt,
Doen ging hy haer verlate:
En trok na die Soldaten,
Daer nam hy zijn uytvlugt,
Rosette boven maten,
Leefden in ongenugt.
Hy diende de Staet getrou,
De groot vorst van Brittanje,
Als ooit een van oranje,
Een Koning diene zou,
Ia Baldeus van Spanje
Wilhelmus van Nassouw.
Gelant kwam weder om,
Vraegde na zijn beminde
maer zy was niet de vinde,
gaf hem zoo'n groot afgrijs.
De Dood heeft haer verslonden;
sy was zoo kout als ys.
Sa Tamboer sla de trom,
en blaest op u Trompette
Ter eere van Rosette,
En danster nog eens in 't rond,
Ter eere van Rosette,
Wijl zy nooit weder komt.

De Bevrugte Boer.

Voys: Als ik aanzie de heldre stralen.

*E*En boer buyten dees stat woonagtig:
Van geld en goed seer rijk en magtig:
En die veel Knechts en Maagde had:
Veel Koeye, Schape na behoren:
Den Boer die quam zijn Meyd bekoren:
En sliep by haar dit wel bevat.
Tot dat zy zwaar was van 't Kinde,
Den Boer die sprak: mijn wel beminde:
'k Zal 't wel verbloemen, zwijgt maer stil
Hy is een Doctor aan gaen spreken
Dien hy vertelden zijn gebreken
Gy weet wel wat ik seggen wil.
Hy sprak: mijn heer wilt my raad geven:
Mijn Vrouw is boos zy zal haar leve,
My niet vergeven dese fout:
Den Doctor sprak wilt dog niet schromen;
Ik zal u daer van af doen komen:
Indien gy maar mijn les onthoud.
Doet of gy ziek te bed gaet leggen,
En stiert uw Vrouw dan op dat zeggen

Tot my, ik zal dat maken wel:
De Boer quam thuys puur of hy dood was
hy zey als dat zijn ziekte groot was
Gaat na de Doctoor alzo snel.
Zy heeft haer mans water genomen:
En is by den Doctoor gekomen:
Die hem daar over hield ontset,
hy sprak: uw Man zal hier van sterven:
En een bedroefde dood verwerven:
Indien dat het nooyt werd belet.
Want ziet uw Man zal moete baren:
Een Kind met zulk een groot bezwaren
Dat hy zal sterven met verdriet:
Zy sprak wilt my daer raed toe geven:
Al kosten het by na mijn leven,
Of al mijn goed, dat scheelt my niet.
Hy sprak: ik zal het u wel seggen.
Gy moet een reyne Maget leggen
By hem: dan zal die Maegd gewis
die vrugt van hem voort by haer houwe
En ik zal u een drankje brouwe
Dat maekt hem weer gesond en fris.
De Vrouw sprak: wie sou wille wezen
die mijn Man daer van sou genesen?
Hy sprak: het meysje van uw huys:
Zal door veel geld en goede reden:
Daer mee wel seker zijn te vreden,
dan blijft de saek nog heel confuys.
De Vrouw die heeft de meyd gaan vragen:
Die daer gansch over scheen verslagen,
Zy sprak: dan zou ik zijn een hoer:
Zy sprak: daer zijn vijf hondert Kroonen:
wilt dog mijn man die gunst betonen
En maakt daar over geen rumoer;
De meyd die liet haer doen geseggen:
En is daar by den boer gaen leggen:

Sy blusten weer haar Minne brand;
Maar als hy had haar geld gekregen,
Toen ging zy stilletjes haar wegen:
Den boer die was bevryd van schand.
Oorlof gy boertjes wilt onthouwen!
Die hebbe sulke boose Vrouwe,
En die eens graag uyt snoeye gaen:
Doet als dees boer met uwe Wyve,
Dan zal uw zaak verhole blyven:
Of gy had eerlijk bestaen.

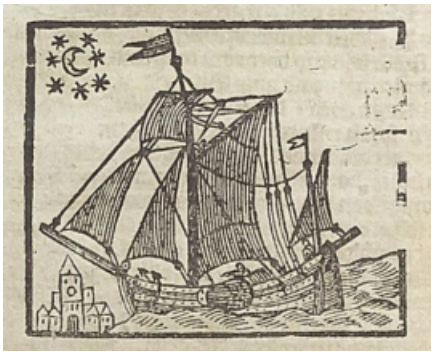

Liedeken van 't Schip Sint Reyn-uyt.

Stem: Den Boer betaelt het al.

Sa komt hier nu altemaal:
Die door 't zuypen zyn seer kael:
Weest nu vry vrolyk en verheugt,
Schoon u neering niet en deugt,
Want nu een schoon schip noyt gehoort,
Te Tessel leyt aan boort.
Is u trafijke gansch te niet:
Gy die het Tin en Loot hier giet,
Of hebt gy hier veel verbrast?

En van schulden overlast:
Spoet u naer Tessel soo ’t behoort;
en maak u ras aan boort.
Bus-makers, Smede wie gy zyt;
Zijt gy nu u Credit al quyt,
Door ’t doemeneren vroeg en laat,
Nu maer al naer Tessel gaet;
U in geen schulde meer en stoort:
Maer maekt u ras aen boort.
Schoenmakers en Leertouwers fier:
En ook de Tappers van het bier:
Wijnsteker vogels van den smeer,
Handschoenmakers sonder leer,
Seildraeyers sonder kimp of koort?
Maek u heel ras aen boort.
Bakkers en Brouwers blijft niet staen:
Laet de oude Kleerkopers niet gaen,
boekbinders en Geelgieters sijn,
Stokers van de Gebrande wijn:
Scheerslijp Kramers van alle soort:
men roept u mede aen boort.
Wevers van syde of satijn:
Timmerlien sagers in ’t gemeyn,
Slotmakers Smeden kleyn en groot?
Is Jan Credit by u doot,
Moet gy om uwe schulden voort,
Wel maekt u ras aen boort.
Schreynwerkers Kuypers lugt van geest,
Hebt gy te veel gespeelt den beest
Dat gy u nu vint sonder houd:
gy daarom niet en verflout,
Maekt u al hebt gy ’t wat verbruyt,
Naer ’t Schip van Sint Reyn-uyt.
Steenhouwers, Schallidekkers al,
Door ’t de boucheere suipen kaal,
Hebt gy geen werk of ook geen gelt,
U daerom niet en ontstelt,
Al waard gy in u schuld versmoort,
Loopt met de rest aen boort.
Voerlie Bereiders van de straat,
Al die met arbeiden omgaet,
Schermers en schotters van de Gult;
Hebt gy hier het Gat vol schult,
Trekt met u Kameraden voort;
Men roept aen boort aen boort.

Sargiwevers en Grandier,
Metslers, Beenhouwers en Barbiers,
Apotekers Doctoor en Drogist,
Advokaten vol van list,
komt gy gelt of goet te kort,
Wel maakt u med' aen boort.
Quaksalvers met u Orvitaen,
Wille met de Lietjes Sangers gaen,
Knoopmakers, Bleekers, Visschers vroet;
moet gy hier spelen Banqueroet,
Veegt dan uw gat aen de Poort,
En begeeft u aan boort.
Hoedmakers ende Ketelaars,
Zyt gy door het drinken in gevaar,
Kleermaker ende Perukier:
Glaseblaser en Peltier,
Wort gy om u schulden bekoort;
Wel maekt u gaeuw aan boort.
Sa Musikanten met u spel,
Vaart ook al meed' naer ons bevel,
Oorlogiemaker en Goutsmit,
Stelt u ook in ons gelit,
Boekwurme maakt hier niet een woord,
maar voegt u meed' aen boort.
Glasemakers Schilders fier,
brengt ook met u den Tapesier,
Laet al u schulden in de brant,
spoeyt u naer 't luylekkerlant,
Want daar zult gy als Heeren zijn,
Vervoegt u by den treyn.
Dogters die hier leeft seer benauwt,
Om dat gy niet en zijt getrouwt:
En die het werken niet soekt,
De bouten dikwils vervloekt,
trekt naer Tessel met u gespan.
Gy raekt daer aen een man.
Kalis maekt u daer op de been,
Komt hier te saem soo groot als kleen,
want ziet het schip leyt op de ree,
Om te zeylen over Zee,
Den Schipper die roept regte voort,
aen boort aen boort aen boort.

Een samenspraak van Moysake en Lisette.

Stem: van Marritje van Oostsane.

Of: Hans de Mulder.

Goedendag myn schoon Lisette,
Hoe staet 't met uw gesondheyd al?

Lisette.
Hoe staat 't met uw gesondheid al?
't Gaat seer wel met my Moysake,
Wat nieuwe maare brengt gy an!

Moysake, &c.
Myn nieuwe maare zyn seer soete
De koele mey en die komt aan.

Lisette, &c.
So laat ons blaauw Blomtjes plukken
En Fiolette schoon Lisette

Lisette, &c.
Ziet op desen berg seer schoone,
Kyk daer staene alsoo veel.

Moysake, &c.
Langs den berg loopt een Revieren,
Hoe sal men daer over gaan?

Lisette, &c.
In de soete Schuyt der liefde
Passeeren wy, en ik en gy,

Moysake, &c.

'k Zou mijn dienst wel praesenteren,
Om te wezen uwen man.

Lisette, &c.
Dat gy niet en waard zo schone,
Gy soud van mijn niet sijn bemind.

Moysake, &c
De allerschoonste en allerrijkste,
Cupido doorschiet het al,

Lisette, &c.
Daerom schenk ik u mijn trouwe,
Schoon gy bent wat oud bejaart.

Moysake, &c.
Maar als gy te jagt zult trekken,
Zo moet gy my nemen mee.

Moysake, &c.
Als wy dan een hartje vangen,
De horens zullen zijn voor u.

Moysake, &c.
'k Zal die op u hoofd gaen setten
Als een Bok zult gy dan zien.

Moyzake, &c.
Gy zult schieten na de Snippen,
En na den Koekoek maer.

Moyzake, &c.
Als gy den Koekoek hoord roepen,
Weest daerom dan niet vervaert.

Moyzake, &c.
Wel neen ik mijn schoon Lisette,
De Koekoek my niet deren kan,

Lisette, &c.

Kan den Koekkoek u niet deeren,
Kom dan hier mijn lieve man.

Moysake, &c.
Moysake die heeft nu een vrouwe,
Draagt hoorens als een hart getrouwe,

Moysake, &c.
Wilt Moysake doch niet hoonen,
Want veel dragen zulk een kroon.

Moysake,
Want veel dragen zulk een kroon.

De Harlekein, met zijn Raare Kiek, vertoonende de Amsterdamse Kermis.

Voys: van de Merliton.

*S*A Liefhebbers komt hier lopen,
Want ik maek mijn Kas bereyd,
En ik doe de Glaesjes open:
Nu op deze Kermis tijd,
Hier in deze Kas zijnze vast,
Ik laetse kyken,
Hier in dese Kas zijnze vast.
Vryers Vrysters gaen marseren,
Nu aldaer de Kramen staen,
Na de Bottermark met eeren,
Daer voor ’t eerst na toegegaen,
Hier in dese Kas, &c.
Poffertjes en Wafelkramen,
Zijn daer alle abondant,
Joghem gaet met Lys te samen,

Daar al heenen hand, aan hand,
Hier in deze Kas, etc.
Krelis wil een Kermis kopen,
Voor zijn Meysje om een zoen,
Gun myn dat ik zal gaan lopen,
Meyd ik ben op jou zo groen,
Hier in deze Kas, etc.
Dronke Klaas weer vol gesope,
gaat Kwaksalvers Standplaats zien,
Die bruyn bier voor drank verkopen,
voor een wont, aan hooft of bien,
Hier in deze Kas, etc.
Dat gaat weer na 't Leydse pleyntje,
Meysje Lief ik ben versien,
Met zoet' koek en met rosyntjes,
Daar zullen wy d'kermis zien,
Hier in deze kas, etc.
Hier begint zig te vertoonen,
Smousen Moffen, groen en waal,
Elk schreuwt en roept wil kome,
Wewers Snijers altemaal,
Hier in dese kas, etc.
Vier augurkjes voor twee duyten,
Daar zijn Poffers, mossels goet,
En van middag zal men buyten,
Knuppelen een gans met spoet,
Hier in dese kas, etc.
Daar de speelman gaat aan 't sagen,
Ondertusschen Fobbert maat,
Gaat zijn Lief de deur uyt jagen,
Wijlse met Jan danse gaat,
Hier in dese kas, etc.
Ginter, Joghem van wesphalen,
Wil mee op de baan daar gaan,
En geen gelt om te betalen,
Moet zijn Hoet daar blijve staan,
Hier in dese kas, etc.

Sa van daar na 't Schouburg heenen,
Of te zamen na 't Fonteyn,
Dansen springen zonder weenen,
Dat mag op dees Kermis zijn,
Hier in dese Kas, etc.
Savonds moe en Lam van 't springen,
Met een dronken kop na huys,
Onderwege nog aan 't zingen,
Brenge zo de Mijd weer thuys,
Hier in dese Kas, Zynse vast,
Ik laatse kyken,
Hier in dese Kas, zijnze vast.

Vrysterklagt, over het verlaten van haar Minnaer.

Voys: Jager waar gaat gy aan 't Jagen.

*W*Aer sal ik mijn klacht volenden,
Ben ik niet mijn Liefje quyt,
Waar ik mijn keer ofte wenden,
Is het voor mijn niet een spijt;
Nu soo heeft hy my verlaten,
En nu zit ik in geween,
Wat voor vreugt kan mijn vermake;
Ach mogt ik hem noch eens zien.
Ach! ach was ik nooyt geboren!
Dan soo had ik noyt geen pijn,
Al mijn vreugde is verloren:
Ach waar mag mijn minnaar zijn!
Nu dat ik hem heb gegeven,
mijne teere Maagdeschoot,
maar nu is hy weg gebleven,
En hy laat mijn in den noot.
Sijn liste tong gink my verleyen,
En daar toe zijn lieftaligheyd,
En zyn bidden, smeeken vleyen,
Dat heeft my wel haest verleyt,

En daer toe zijn schoone woorden,
Die hy my te vooren ley,
Gingen my mijn hert bekooren,
Nu ben ik mijn Maegdom quyt.
Hy heeft my belooft te trouwen,
En dat ook in eerbaarheyt:
‘k Hoop het sal hem noch wel rouwe,
Ach en waer ik nooyt gevrijd!
Maer ‘k geloof qua klappers tongen
Hebben hem van my verleyt,
Ach waer toe ben ik gekomen!
Is het voor my niet een spijt.
O felle doot wilt my doorschieten!
Met een snelle pijl en boog,
Mocht ik van u wraek genieten,
Dat het door mijn hertje vloog:
Dan waer ik uyt pijn en smetten,
Uyt dit droevig aerdsche dal,
Daerom wilt my nu verpletten,
‘k Hoop hy my verlossen sal.

Jongman.
Wie hoor ik soo droevig klagen?
Wat hoor ik daer voor gekriel,
De conscientie komt my knagen,
My dunkt ’t is mijn tweede ziel!
Ach waer toe ben ik gedwongen,
Dat ik haer verlaten heb.
Ik vervloek qua klappers tongen,
My daer toe geraden heb.
Kom mijn lief mijn uytverkoren,
Kom mijn overtweede ziel:
‘k Wensten noyt te zijn geboren,
Is het niet een dwaese siel,
Dat ik u had laten varen,
’t Was de valsche tongen min,
Laet ons in den Echt vergaren,
En gaen maken een begin.

Vryagie tussen Krelis en Klaertje

Op een bekende Voys.

*L*Iefste Klaertje aldersoetste meyd,
Ik heb u ruym een maand gevreyd,
Liefste Klaertje aldersoetste meyd,
Ik heb u zo lang gevreyd:
  Alle daeg, Even graeg,
Naer u gesontheyt wesen kijken,
Maer gy liet noyt weermin blijken;
Maer ontvlugte my gestaeg.
  Krelis waer toe dient dat mal gesnap,
En jou rammelen als een Lazarus klap,
Krelis waer toe dient dat mal gesnap:
Seker vryer ’t lijkt wel grap.

Heeft de min, In jou zin,
Sulk een puthaeks pijl geschooten:
Trekse uyt en loopt wat kooten:
Tot gy haer krijgt aen jou kin.
Ik heb altijd soo'n zin in jou gehadt:
Sedert datje by Kees in de gort-want sat,
Ik heb altijd soo'n zin in jou gehad,
Sedert datje by Krelis sat;
Ach mijn hart, Wierd verwart,
In uw krullende blonde lokjes,
Swarte kap en roode rokjes;
Daer gy steeluy zelfs me tart.
Brandje alsoo fel van 't minnevuur:
Krelis, ey loopt dog uyt onse schuur;
Brandje alsoo fel van 't minnevuur.
Krelis loopt uyt onse schuur.
Want jou vlam, Soo die quam,
Eensjes in ons hooy te raken:
Sloeg de heele schuur aen 't blaeken:
En dan wierd mijn Vaertje gram.
Ook jou oogjes vol van minnevier,
En jou soet gelaet vol geestig zwier,
Ook jou oogjes vol van minnevier,
En jou soet gelaet vol zwier.
Ja jou hals, Blank'er als
Versche roem van vaertjes koeijen,
Aen de minne vonkjes groeijen,
En ik wier zo knips en mals.
Hebbe jou mijn oogen als jy zegt,
Door min ontsteken lieve knegt,
Hebbe mijn jou oogen als gy zegt
Soo gebrand, dat 's seeker slegt.
Ik sal jou, Van die rou,
Met twee woorde ligt genesen:
Vryers my dog niet belesen;
Hy houde 't aepje in de mouw.

Iou gezigt stont altijt stuurs en straf
Schikte ik na jouw, jy schikte dwars,
Iouw gezigt stont altijt stuurs en straf
Schikte ik, jy schikte dwars;
Ia jy wist, vol van list,
Al mijn vrijen zoo t' ontlopen:
Dat ik noyt jou schort kon knopen:
Of ik wierd dan jou betwist.
Of ik schoon tot trouwe was gezint,
Kent gy mijn tog niet behagen vrint:
Of ik schoon tot trouwe was gezint,
Kent gy mijn tog niet behagen vrint:
Want jou haer, Door malkaer,
Heel verwart in een gewosse,
't Lijkt een nest vol jonge Mosse,
Niet gekamt in seven jaer.
Segt mijn dog mijn soete Engelin:
Isser dan geen hoop van wedermin,
Segt mijn dog mijn soete Engelin,
Isser dan geen wedermin?
So denkt vry, Morzige pry,
Dat jy van mijn droevig klagen:
Ons heele Dorp nog sult zien wagen,
Tot jy mijn eens gunstig zy.
't Heele lijf dat is van top tot teen:
Als een Haegse Ojevaer besneen:
't Heele lijf dat is van top tot teen:
Als een Ojevaer besneen.
Het lichaem lank, Smal en rank,
Met twe kuyteloose biene:
Daer kan geen kint in 't Dorp jou siene,
Of 't wort voor jouw bank.
Loop met Almenakke op beter tijd:
Ligt krijgt gy nog hier of daer een meyt,
Loop met Almenakke op beter tijd:
Ligt krijgt gy nog wel een meyd:

Weetje hoe, Dat ik doe,
Ik houw het met de spreuk van Otje,
Daer is selde soo een scheef potje,
Of daer past een deksel toe.
Loop jouw spijtig Varken als je bent
Die opregte Vrijers hoont en schent:
Loop jouw spijtig Varken als je bent,
'k Hebje nooyt zo quaad gekent.
Maer sy sal, Mede al,
U te laat hier van beklagen,
Want men ziet het alle dagen,
Hoogmoed die komt voor den val.

Een nieuw Lied gemaakt op des Menschen Tong.

Stem: Vrinden luyster met malkander.

*K*Omt luystert toe ik sal 't u zingen,
Van 't geen dat men niet kan bedwingen:
Van een lit al van een mens
Waer door dat meenig gaet verloren,
Meenig doet in sonden smooren,
En menig mee krijgt na zijn wens.
Het is de tong daer wy door spreken
Waer door wy raken in gebreken;
En daer de ziel het meest door lijt:
Want hy kan lachen, en ook weer vleyen,
Hy kan schelden, en ook weer bleijen,
En so ons levensdraet verlijt.
Het is een Lit dat kan bestieren,

En waer veel mensen na horieren,
Of het ook waer of leugen spreekt;
Want hy kan zich selven voegen,
Als men daer in ook schept genoegen,
’t Geen ons daer na nog suur opbreekt.
De tong die kan een mens so vleyen:
De tong doet menig mens verleyen;
Waer door men raekt in het verdriet
En met de tong te veel gesproken,
Hebben der veel de nek gebroken:
Gelijk men dagelijks noch ziet.
De tong die kan het recht versaken,
En waerheyt ook tot leugen maken,
Hoewel het is maer voor een tijt:
Of hy de waerheyt heeft gedwongen
En met zijn leugen overwonnen:
Eer dat hy somtijds nog wel lijt.
De tong die is vol valse streken:
De tong die kan de liefde breken,
Gelijk men dagelijks bevint:
De tong die kan hem ook so sterken,
En met zijn valsheyt ook so werken,
Sijn naeste bloet selfs ook verslint.
De tong kan meenig mensche eeren:
De tong doet meenig mens blameren;
De tong brengt voort veel goet en quaet;
De tong die kan een mens soo trekken,
Het kan tot vreugd of droefheyd strekken
De tong waer door het al beslaat.
Dit lit helpt meenig mens aen ’t dolen,
En brengt voor ’t ligt dat was verholen,
Al was het nog zo lang geschiet;
Hy kan zijn eyge quaet niet zwijgen,
En by zijn selven soo sal stijgen,
Tot dat hy raekt al ’t in verdriet.

Kan men ook wel een ding bespeure;
Sonder de tong kan niet gebeuren;
Want de wereld daer door bestaet:
En door de tong so wert gepresen,
Onse Verlosser is verresen,
Van den dood om ons sonden quaet:
Die door de tonge is bedreven:
En in het Paradijs was verheven,
Was Adam en Eva klaar;
Want door de tong die haer verleyde,
En door langduirigheyd so vleyden,
Tot datse bey bedrogen waer.
Kom laten wy dan tot hem treden,
die ons de tong nog geeft op heden,
en bidden dat hy die regeert:
en altijd in den toom wilt houwen,
en met ons hert op hem vetrouwen,
en met ons tong geen quaet en spreekt.
Maer met ons tong hem altyd loven,
en in ons geeft wijsheyt van boven
en met zijn geest ons tong regeert,
en als wy dan komen te sterven,
Het Hemelrijk mogen beërven,
Of uyt ons tong het quaet dog weert.

Het bedurwe Huw'lijks leven ten toon gestelt na de hedendaagse Tyd.

Voys: Van de Moriaen.

*V*Ele ziet men pare, Door de zuyvere Trouw,
Op datse eens waren, 't Same man en vrouw
Om in 't Huw'lyk te leven Na haer eygen wil en zin,
En 't huw'lijk in, Haer daer aen gaen over geven,
En 't huw'lijk in,
Sy gaen trede, door de min.

Maer geen jaer geleden, Dan haer trou-dag aen
Is in huys geen vreden, Kijven Vegten Slaen
Hoort men daer haest alle dagen Als de man komt
dronken huys, Dan zo is het huys,
Vol gewelt malkaer geslagen, dan zo is het huys,
Voor haer beyde een Rasphuys.

In een ander woning, is het Wijfje voogt,
Daer is geen verschoning, Als de Man brengt
voort, Wijfje lief maekt klaer 't eeten En toont uw,
gelijk een vrouw, Dan is 't kijk nouw,
Kibes gek jey moet maer weten, dan is 't kijk nouw
zwijgt of je krijgt met een tou.

Daer gaet weer trede, Een paertje in d' Trouw,
die wel in de vreden, 't Saemen leven zou,
maer de man gaet dikwils drinken Gare savonds
tot pleyzier, daer een meysje fier, Of een Vroutje
mee wil klinken daer een Meysje fier,
hussen kan hem na de zwier.

Eenen ambagts wijfje, Met haar listige tong,
maekt 'er man voor een reysje, Wijs als datse
gong, En nog heen moet om te werken En dat
duurt d' halve nagt, dat ze geyl en zagt, Ondertus-
sche wilt bemerken, Dat ze geyl en zagt,
Venus dient de halve nagt.

Weer een ander Wijfje, loopt daegs vol en zat die
behaalt het prijsje, Van 't jannever vat,
En versuypt so al haer kleeren dat haer man so
werken dee, Als zy by de thee, By haer buurtjes mag
verkeren, Als zy by de thee,
Zijn, dan is haer montje ree.

Iser gaet aen 't klagen, Van haer eygen man,
O wat zijn dat dagen, Zy 't naeuw noemen kan,
'd Een zeyt ik kan by hem niet leven En zy zien niet
of daer de helleft is waer,
En de rest daer by gegeven, De helft is waer,
Wijl zy liegen voor en naer.

Weer een aer wil leven, En geen werk doen,
En zijn Vrouw moet geven, Zijn volkome rant-
soen, en moet werken als een ezel Stadig voor haer
luye man, Of aers krijgts zy dan, een Helhont en
stuurse quezel, Of aers krijgts zy dan,
Goyen, kijven van haer man.
Een Varensmans wijfje, als de man is thuys
Dan is nog haer liefje, Voor een aer in huys,
Speelen hontje liefje bekje, Gaet dog eens na klaes-
oom heen, So zijnze alleen,
Want mijn man die is al heen.
Daerom wilt dog leeren, die nog ongetrouwt
is in het verkeren eer het u berouwt, om de zinne
na te speuren, Hoe dat wil en zin bestaet,
Eer het is te laet, Dan zo kan het nog gebeuren,
Eer het is te laet,
Dat het met u beter gaet.

Blindemans vryagie

Op een nieuwe fraaye Voys.

*G*Eef een aelmoes voor een Blinde,
Die de Liefde heeft blind gemaekt,
So'er noch is troost te vinden,
Voor die in den armoet raekt!
Soo wilt u over my erbarmen,
Geef een aelmoes voor een armen,
Die de ziel soo is gewond:
Helpt my gunstig, helpt my gunstig,
Met een kusje van u mond.

Juffrouw.
Wel wie hoor ik voor mijn deure,
Soo staen schreyen in de nagt?

Wie dog staet hier soo te treuren?
Wie stort hier soo een droeve klagt?

Blinde. **'t Is een blinde die de Liefde,**
Hert en Oog voor lange geriefde:
Engel hebt dog medely!
Helpt my rasjes, helpt my rasjes,
In u kamer aen u zy.

Juffrouw.
Blinde luyden gaen by dage,
Quade Rovers in der nagt,
Dat u hier eens menschen zagen,
Was ik over-al verdagt;
Daerom pak u weg gezwinde,
Hier en geeft men aen geen Blinde,
Als op schoon en ligten dag:
Zie by dagen, zie by dagen,
Of ik u iets geven mag.

Blinde
Zijn de blinde dan verlaten?
Is' er geen ontferming meer?
moet ik hier dan op de straten,
Soo verschoven leggen neer?
moet ik dan van kouw verstijven?
Sult gy onmedogent blijven?
Is u hert gelijk een steen?
k' Hoop noch echter, 'k hoop noch echter,
U te winnen door gebeen.
Al moest ik op straet vernagten,
Ik vertrek hier niet van daen;
'k Wil hier blijven en verwagten,
Tot de dageraet komt aen:
Ligtelijk sult gy u erbarmen,
En my ontfangen in u armen,
Als gy my volstandig ziet;
Die geduld heeft, die geduld heeft,
Vind een eynd van zijn verdriet.

Juffrouw.
Nu ik u bestendig speure,
Lieve Blinde komt dan hier,
Opent zagjes tog mijn deure,
maekt in 't minste geen getier;
Gy moest van dees gunste zwijgen,
Die gy by my zult verkrijgen;
Al de klappers haet ik zeer,
En geen snapper, en geen snapper,
Krijgt mijn gunste immer weer.

Blinde.
Zoud' ik van u gunst gaen praten,
Lieve schoone vrees dat niet,
Wat zou my dat anders baten,
Als een quelling en verdriet?
Ik val op mijn knien neder,
En bid dat de min u weder
Duyzendmael beloonen zal,
Voor die gunsten, voor die gunsten ,
Die ik hier krijg by geval.

De doolende Minnaar, ofte een zoete Zamenspraak, tusschen den Harder Leander en de Harderinne Lelia.

Stem: Geeft een Aalmoes voor een Blinde.

*E*Ensaem woud, en dorre Elzen,
Stomme Bomen, drooge Beek,
Moet ik u helaes! omhelsen,
Voor die, daar myn oog op keek;
moet ik u gezelschap houwen,

En op u mijn hoope bouwen?
In dit woud, by ’t wild gediert’,
Dat ik gestadig: Dat ik gestadig
Zie, hoe dat het om my zwiert.
Moet ik voor dien ‘k eerst beminden,
En die my geen weermin bood,
U hier houwen voor mijn vrienden,
In mijn allergrootste nood?
Zoo wil my als u dan agten,
Wijl ik stort aen u myn klagten,
Schoon gy geen gehoor en geeft,
Nochtans zien ik: Nochtans zien ik
Dat het leven in u leeft.

Lelia achter een Boom.
Wat voor een hoor ik hier klagen?
Zouw ’t wel myn Leander zijn,
Die hier in het naarst der dagen,
Treuren gaat in ’t Bosch alleyn?
‘k Hoor hy zwijgt, ik wil ook zwijgen,
En mijn Ooren vorder nijgen,
Of hy nog iets zeggen zal,
Tot de Bomen Tot de Bomen,
Die hier staan in ’t dorre dal.

Lean. **Waar dat ik my keer of wenden,**
Waar mijn oog maar henen ziet,
‘k Zie niet als veel droef ellenden,
Ja veel hartseer en verdriet,
Nu mijn Lelia, die schoone,
My op ’t felste heeft gaan hoone;
Ach! mijn Lief, waar bent gy heen?
Treur, ô Bomen! Treur, ô Bomen!
Met my, die hier staan alleen.

Lelia achter een Boom.
Ik hoor daar Leander spreken,
Wijl hy roept om Lelia;

Heeft de Min hem ’t hart doorsteken,
Om my? het schijnt zeker Ia:
Ik wil ook een weynig veynsen,
En hem laten in zijn peynsen,
Of hy my met ziel en zin
Gaat beminne: Gaat beminne,
Doet hy dat, ‘k blyf zijn Vriendin.

Lean. **Schoonste die my hield gevangen,**
In uw Liefdens-Strik, waar aan,
Ik uyt teed’re Min bleef hangen,
Moet ik nu van rouw vergaan?
‘k Roep den Hemel tot getuygen,
Hoe ‘k my voor u neer ging buygen,
Uyt een teed’re Liefdens-Min:
Help my Goden! Help my Goden!
Wijl ik sterf voor dees Vrindin.

Lelia**. Leef Leander, trouwe Minnaer,**
Leef mijn ligte levens-ligt,
Gy alleen bent mijn verwinnaar,
‘k Leef voor u, voor deze pligt;
‘k Ben uw Lelia, Leander,
Wijl gy als een Alexander
U gequeeten hebt, voor my:
Kom mijn Harder,
Komt mijn Harder,
Treed uyt liefde aan myn zy.

Lean. **Bent gy ‘t, Lelia mijn schoone?**
Of bent gy een Nagt-Gespook?

Lelia.
Neen, ik ben ‘t; mijn smaad en hoone
Is vervlogen als een Rook:
Kom Leander, kom mijn leven
‘k Wil my met u gaan begeven,
In het Echt-Verbond en Trouw;
Ik wil wezen: Ik wil wezen
Nu Leanders waarde Vrouw.

Lean. **Waarde Lief en Engelinne,**
‘k Hoor gy bent mijn Ziel-voogdes,
Lelia, mijn Veld-Godinne,
En mijn trouwe Harderes;
‘k wil hier voor de Godtheyd prijsen,
Voor die groote Eer-bewijsen,
Dien ik van u hier geniet:
Kom mijn schoone: kom mijn schoone
Ik zal doen wat gy gebiet.

Een vermakelyke Klugt, van een Bakker en zijn Zoon.

Stem: Van de Merliton.

*E*Enen Bakker ging uyt vreyen,
Naer een meysje als een vlag:
maer zijn Vaer wou het niet leyen
Dat die hem gebeuren mag:
Set hem in de Ton,
keert hem om,
en laat hem kijken,
Set hem in de Ton
en keert hem om.

Om het meysje te bepraten,
Liep dees Bakker puur als mal,
Sprak: ik zal u nooyt verlaten,
Soete Duyfje zonder gal:
Set hem in de Ton, &c.
Maar zijn Vaar vernam die zaken:
En die sprak: zo gy dit doet,
dan zal ik u bastert maken,
En gy krijgt niet van mijn goed:
Set hem in de Ton, &c.
Deeze Zoon die stand verslagen,
Zo als hy dit had gehoord,
Wilt het u Papa eerst vragen,
Eer gy weer een meyd bekoort,
Set hem in de Ton, &c.
Toen dit meysje 't had vernomen
En heel netjes had verstaen,
Sprak: gy hoeft niet weer te komen
Gy kunt naar uw Vaar toe gaan,
Set hem in de Ton, &c.
Seg wat helpt nu al zijn speelen,
Op zijn zoete Instrument?
Hy mag doch de meyd niet streelen,
So als yder is bekend;
Set hem in de Ton, &c.
Wilt u voor die Bakker wagten
Meysjes: 'k zeg dit tot besluyt,
Wilt hem voor een gek gaan agten,
Want hy scheyt met vryen uyt,
Set hem in de Ton, &c.
Als den Bakker eens gaat vreyen,
En zijn Vaar 't niet toe en staet,
Dan moet hy 'er weer uyt scheyen,
Is dat niet een henkers quaed?
Set hem in de Ton: &c.

Bakker wilt u Vader vragen,
Maakt met hem een goed besluyt,
Dan zal men u zoo niet plagen,
Schey'er dan dog niet weer uyt:
Set hem in de Ton, &c.
Ionkmans wilt dees zake schouwen,
Dat, als gy uyt vryen gaet,
Gy uw woord wilt beter houwen,
Soo raekt gy niet in soo'n staet,
Set hem in de Ton,
keert hem om,
En laet hem kijken,
Set hem in de Ton
En keert hem om.

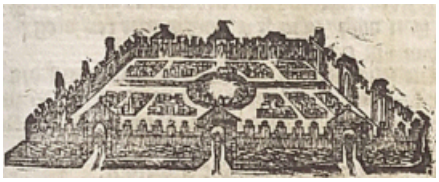

Drink-lied.

Stemme: Boure.

*I*K prees wel eer, Uyt liefde teer,
De lonkjes van mijn zoete min Godin,
Ik prees wel eer, Maer nu niet meer
De kragten van de Min. Nu buygen wy
Voor 't Altaer van de dikke bolle God,
En wy spotte met het lot van het sotte minnerot.
Nu buygen wy voor Bacchus volle Vat,
En prijsen 't Druyvenat.

ô! Schone Wijn, Uw kristalijn
Gezigt, verligt, ons alderhande smert,
ô! Schoone Wijn, Gy drijft de pijn
En zwarigheyd van 't Hert. Uw eed'le deugd,
Van Mahomet verketterd en verdoemd,
Die zal eeuwig zijn geroemd, En ons leeven zijn
genoemd. Uwe eed'le deugt bemin ik boven al
So lang ik leeven zal.
Avous Buurman, Dat geld u dan,
Dat 's uw gezontheyd met een volle Fluyt:
Avous Buurman Wat zegje 'er van?
Dit glaesje dat moet uyt: Dat is u voor.
Zet aen , ziet, zo, dat is een goet begin.
Zo! hael in! hael in! hael in! Dat is zuyver onze zin
Dat is u voor, En 't Glaesje met een veeg
Schoon uyt en helder leeg.
Kom schenker, 't sa! Sa! schenkt eens dra,
Laet loopen, 't zal voor een goed Zeeman zijn,
Kom schenker, 't sa! hy wagt al na een frissen Roe-
mer Wijn. Daer, naeste Buur.
Ey zie, hoe zoet dit glaesje u toelagt.
Ziet ik had het u gebragt, En u drooge keel be-
dagt: daer naeste Buur. Sa veegt het ook ter-
stond Schoon uyt tot aen de grond.

Een Amoureus Minne-Lied, tusschen een Harder, en een Harderin.

Voys: De Nieuwe Minnewit.

*L*Aetst kwam een Harder vol van min,
treen al by een Harderin,
En hy heeft haer met zijn hoedt,
Zeer vriendelijk gegroet,
Al met zijn Schaepstok in
de hand, Bied hy zijn Lief een waerde pand,
Een zoentje aen haer mond,
en zy laeg terstond.

Harderin.
Sy sey wel Harder wat is dit,
Dat je der wil dat ik hier zit,
Met mijn schapen in het groen,
En zoo uwen min komt voen,
Hy sprak wel zoete Harderin,
Het is Kupidootje God der min,
Die mijn door het minnevier,
By u komt senden alhier.

Harder.
En zoo set hy hem terstond,
By haer neder op de grond,
En hy maekte op zijn fluit,
zo een zoet geluit,

Dat zo de Harderin dit hoort,
Neemt ook haar fluyt en speelt akkoort:
Zoo speelde sy gemeen,
In de wey an tween.

Harderin.
Maar desen Harder meende ras,
Als hy in zijn spelen was,
Dat de zoete Herderin,
Hem voed in zijn min,
Want so zijn Speelen was gedaen,
Meenden hy zijn hand aen haer te slaen,
Om zijn liefde te voen,
Met een minne zoen.

Harder.
Doen sprak hy koracieus,
Met voor zig als amoureus,
Meen jy dat men zo schroomt,
Schoon u minnaer koomt,
Die mijn in 't minste niet bezwaart,
Die het beste roept uyt Schepevaart,
Ja sprak zy maer zijn hond,
Die byt u wel terstond.

Harderin.
Hept hy der een ik hebber twee,
Met mijn Schapen in de wee.
Ten dienste van my,
Als zoo wel als hy,
Maer eer zijn honde quamen aen,
Zoo quam haer minnaer aangegaen,
Met zijn fellen hond,
En hy zey terstond.

Harder.
Wel Harderinne wat is dit,
dat jy by een ander zit,
Moet ik dat van u zien,
Die u min komt bien,
Waarom hy ten eersten met hem lagt,
En sprak heb jy de gepagt,
Dat daer geen minnaer als jy,
meer mag komen by.

Harder.
Neen sprak hy zy is voor my,
en ik zie jou hier daer
by, Wat heb jy in het groen,
By haer zitten doen,
Zy zey wel Herder weest gerust,
Onder ons twee is niet gekust,
Maer hy wou daer eens aen;
Had ik het toegestaen.

Harder.

Hier op antwoorde hy terstond,
maekte los zijn vre-

den hond,
En hy joeg hem op het lijf,
Riep za bijt hem stijf,
Terstond so kreeg hy een hap in het gat:
Daer mede koos hy ’t hasepat;
En dogt dat minnespel,
En bekomt mijn niet wel.

Harder.

Maer desen Harder bly van zin,
Ging weg met zijne Harderin;
En sy dansten in de wey: van vreugde
heel bly; Van blijdschap dat hy meester bleef,
Zoo setten hy zijn hoed heel scheef,
En dogt hier dient getrouwt,
eer dat het mijn berouwt.

Besluyt.

Dus op een korten tijd daer naer,
Sag men dat aldersoetste paer;
Waren samen getrouwt,
daer men Bruyloft houdt,
Maerte die leefde met Mary:
En daer en quam geen ander by;
Volgt dit Harders gezwind,
die zijn Lief bemint.

Een nieuw Lied, op de Wyn en de Min, of een vermakelyk, praatje, gehouden tussen Bachus en Venus.

Op een aengename Voys.

*V*Rienden zonder Wijn
Kan niemant vrolijk wezen,
Hy kan ons genesen,
En ’t zeer goed Medicijn:
ô Wijn: ô edele Wijn:
Die doe ons hart verheugen,
Drinken groote teugen,
Laet ons lustig vrolijk zijn.
Bagchus goede vriend,
Wat hebt gy lekk’re teugen,
Wel wie zou u niet meugen,

Daer gy word van al bemind?
Ik lag wat met de min,
Mijn vryheyd te verkoopen,
De meyd na 't gat te loopen,
Dat is gansch niet na mijn zin.
Onzen Heer traktant,
Die laet daer niet by rusten,
Terwijlwe ons wat verlusten,
Schonk ons lustig abondant.
Voor my ik heb te veel,
Ik zou schier de hoogte krijgen
Neen ik kan 't niet zwijgen
Ik ben schier vol tot aen mijn keel.
Nu is Bacghus weg.
Wel wat zal ik gaen beginnen
Speelen 't spel van minnen
Neen dat is niet regt;
Voorwaer het was goed
Roosjes te gaen plukken
Och dat zou niet lukken
Ik jou nochtans wel ontmoet.
Evenwel in 't rond
moet 'er nog zijn gedronken
Wy zijn dog al beschonken
Want ik 'er noyt beter vond:
Want in dat Bagchus nat
Dat ons werd aangepresen
Een medicijn te wezen,
Dat maekt ons de herssens rat.
't Verdrijft al ongemag,
Van Venus quade plagen,
Die altijd nagt en dagen,
Met zijn pylen door ons steekt:
Cupidootje gaet weg,
Met al uw geyle lonkjes,
En al uw minne vonkjes,
Want gy nu gansch on-
derlegt.

Oorlof gy Vrienden al,
Wilt het met Bagchus houwen Laet al die Pronk-Juffrouwen,
Zy maken uw zinnen mal: drink nu maer lustig aen,
Uyt kannen en uyt glasen,
Laet al die Minnaers dwasen,
Ik zal my met wijn belaen.

Op het wagten van Roozemond.

Stem: Als 't begint.

*H*Ier heeft mijn Roosemont bescheide
Hier by dees boom die wellig Wast,
Waar mag de schoone so lang blijven,
Dat sy niet op haer uurtje past,
Of ben ik wat te vroeg gekomen?
Door drift der min waer van ik quijn,
O Zalig Velt, O Groene bomen
't Kost hier van nagt wel Bruyloft zijn.
Maer og hoe lang zijn thans de stonde
Elk omzien duurt een jaer gewis,
Op achten was de komst gevonden;
Ik schat het al ruym negen is,
Valt avont soud ge uw pligt niet weten
Of is de tijd zijn Wieken quijt,
Of heeft Apol zijn zweep vergeten,
Dat hy dus traeglijk Zeeward rijd.
Dagvoerder laet u dit toch lusten,
Verkort den dag en rekt den nagt,
Spoeyt voort gy zult by Thetus rusten
En ik by 't meisje dat ik wagt,
Want ziet daer komt zy aen gegangen,
Nu is gebooren mijn geluk,
Se heeft op haer boesem ontfange
Wijl ik met vreugde haer Roosje pluk.

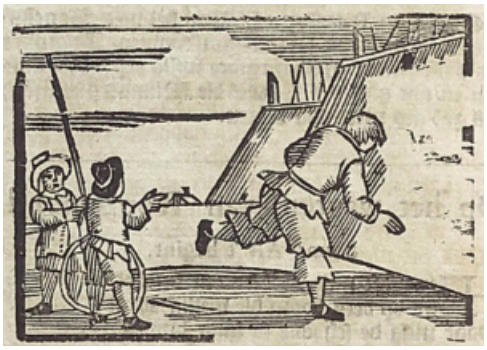

De hedendaegse Mooden, of de Pragt en Staat, van verscheyde Jongmans en Jonge Dochters, woonachtig binnen de Stad.

Stem: ô Al de Oude Wyven.

*M*En siet nu veel meysjes zwieren,
Zy gaen als een Pauw so prat,
Zy moeten volgen de manieren,
Al hadden zy geen hembd aen 't gat,
Zy buygen en nygen,
Het is om te krygen,
Hier wel op let,
hier wel op let,
Door al haer schoon palleeren,
Eenen Jongman in het net.
Merkt hoe zy het hooft paleeren,
Al om dat het mooy sal staen,
's Morgens zy haer tijd passeeren
Om 's middags aen de trant te gaen,
Met krullen en prullen,
En meer palullen,
Is dat niet net?
Is dat niet net?
Daer by het hayr gepoedert,
En het aenzigt geblanket.
Met moesjes op de wangen,
En een kuyfmuts op de kop,
Een Samaer om 't gat gehangen,
Om haer hals een valsche strop,
Van Loense Pedan-

ten,
Of Diamanten,
En nog al meer,
En nog al meer,
Groene koussen,
met witte klinken,
Muyltjes kort van overleer.
Zy hebben in haer Tuyten,
Eenen Vrong naer ’t nieuwst fatsoen,
En een hembd van dartien duyten,
Dragense om maer mee te doen,
Want aers ô Goden,
Lag haest de mooden,
Geheel ter neer,
Geheel ter neer:
Daerom meysjes wilt vry pronke;
Want ik gun u de eer.
Ook siet men veel Jongmans zwieren,
Gelijk krullen by de weg,
Zy volgen de manieren,
Luystert met wat overleg,
Zy steken haer haren,
Om te bewaren,
In eenen Sak,
In eenen sak,
Daer sy het mee besparen,
’t Is voor haer een groot gemak.
Sy dragen in haer Pruyken,
Starten van een hallef el,
Die so na de Poeder ruyken,
Als de Muskus van mijn Del;
Noch meerder frassen,
Sy dragen Jassen,
Van Rood en Blaeuw,
Van Rood en Blaeuw,
En van meer soort van Laken,
Het zy Leverkleur of Graeuw.
Sy dragen op haer handen,
Lubben van fijn Neteldoek;
Maer ’t is een groote schanden,
Somtijds een gelapte Broek,
Met lappen en leuren,
Met gaeten en scheuren,
Dit is de fleur,
Dit is de fleur,
Sy dragen ook nieuwe Schoenen
Van een ouwe Reperateur.
So lopen ook deez’quanten,
met een hallef hembd aen ’t lijf,
’t geen is gezoomd met kanten,
dog van onderen staenze stijf,
Van Luyzen en Neten,
wilt niet vergeten,
is dat niet mooy?
is dat niet mooy,
Sy slapen op Ledikanten en haer bed gevult met

hoop.

Een klugtig Lied, op het sterven en Begraven van een Speelman, nevens de koddige Lijkstatie, van alles wat de Draagers en Meêgangers hebben bedreven en uytgevoert.

Voys: Ontwaakt schoon Herderinne.

*V*Ol vreugde in het leven;
Vol vreugden in de doodt;
Vol vreugde op het Kerkhof,
Vol vreugde in Karons Boot,
Met speelen en met Drinken,
Ley de Speelman ’t Leven af,
Tot men hem liet sinken,
By de dooden in het graf.
Hy was een Baas in ’t speelen,
Op Bas, Fiool en Fluyt,
Als mede op het Hakkebord,
Dat maekt een soet geluyt:
De snaren lustig klonken,
Daer God Bagchus gaet in zwang,
Venus sit te pronken.
De Speelman onverholen,
Die was verlooft op Trouw,
Met een schoon blom, Als Bruydegom,
En had in ’t minst geen rouw ;
Hy speelden sonder treuren,
Met zijn Strijkstok en Fiool,
Terwijl zy om te scheuren,
Dansten menig kampriool.
Terwijl de Snaren klinken,
Worden de beenen

rad,
men bragt de speelman ras een glas,
gevult met Bagchus nat:
toen heeft hy braef gestreeken,
maar de Quint de brak aen twee,
De speelman is bezweeken,
Sonder spreken, wel ô jee.
Sy wilden hem ophelpen,
maer hy was so gestelt,
hy was al voort hy trok een koort,
Na 't Elisesche Veld,
wat dunkt u van dat staaltje,
Is dat niet een mooy vertoog?
Hy speelde van mooy Aeltje,
toen zijn ziel het lijf uytvloog.
Eer dat hy wierd begraven,
men gaf hem sonder lift,
de Fiool en de Strijkstok daar,
Te samen in zijn kist,
en op het kleet tot schilden,
Hing men Hakkebord en Bas,
daer hy zijn tijd meespilden,
Terwijl hy een speelman was.
Nog veertien witte Roosen,
Setten men op het kleet,
De dragers van het Speelmans Lijk,
die waeren al compleet,
met Mantels en met Beffen,
Vatten 't Lijk so met de Baer,
droegen hem zo effen,
Op het Kerkhof voorwaer.
De dragers wilt aenhooren,
Een ieder had een Fles,
gevult met Brandewijn kanteyn,
En dronken altemets,
De volgers wilt begrijpen,
bliesen rook en damp braaf af,
Uyt schoone lange Pypen,
Tot sy quamen by het graf.
Men ging de vragt ontladen,
daer van de schouders af,
En lieten strak het doode lijf,
Neerdalen in het graf,
toen hoorden men nog klinken,
Snaren tot bewijs van dank,
de Dragers gingen drinken
op het Kerkhof uyt haer drank.
Toen zijn zy zaem getreden,
Van 't Kerkhof wederom,
Het was gewis begraffenis,
Van speelman Bruydegom,
Sy dronken onverholen,
en sy speelden daer met kragt,
Op Bassen en Fiolen,
En zy scheyden middernagt.

De lof van de Amsterdamse Meisjes.

Stem: Van de Valsche Munters.

*V*Rienden hier is weer wat nieuws
Van de Amsterdamse meysjes,
Za la let, want zy zijn net,
Zy zijn lief en zoet van aerd,
En zeker wel roemens waerd;
Van toere loere loere la,
Ut re mi fa sol la la.
Kaatje in de Achterbuurt,
Dat is eerst een proper susje,
La la let, want zy is net;
Haer Strikjes zijn wel geset,
En haer Krulletjes staen net;
Van toere loere, &c.
Mietje, Aagje en Francijn,
Dat zijn mee ook propre susjes,
La la let, want zy zijn net:
En Marrijtje de Brakkin,
Schikt haer op na ieders zin;
Van toere loere, &c.
Sy dragen een net Sis Jak,
Alles moet ook netjes wezen,
La la let, want dat staet net;
Nette Musjes, met fijn Kant;
Muyltjes daer ook n'avenant;
Van toere loere, &c.
Grietje die het Linne naeyt,
Draegt Sneeuw-witte gaere Kousjes
La la let, want die staen net:

Zy is lief en aengenaem,
En tot alles heel bequaem;
Van toere loere, &c.
Truytje van de nieuwe Markt,
Draeyt haer gatje in het lopen,
La la let, want dat staet net;
Zy is heel flaks op de been,
En behaegt een ieder een;
Van toere loere, &c.
Aagje draegt een zilv're Tas,
Met een Snuyfdoos en een Tuygje
La la let, is dat niet net?
Zy is roem van ’t heele Land,
Om haer netheyd en verstand;
Van toere loere, &c.
Ik kies om de nettigheyd,
Een jong Amsterdamse meysje,
La la let, want zy zijn net;
Zoekt ter een die u behaegt,
Doch die haer heel kuys gedraegt;
Van toere loere, &c.
Maer neemt voor al geen Moffin
Want dat zijn maer plompe dieren,
Hi ha hot, naer het Varkens-kot;
Daer by knorren zy altijd:
Foey! wat hebje aen zoo’n meyd;
Van toere loere loere, &c.
Vrienden ik zeg tot besluyt,
Dat de Amsterdamse meysjes,
La la let, want zy zijn net;
Altijd zoet zijn en galant,
Daer by vol geest en verstand;
Van toere loere la.
Ut re mi li fa sol la.

Een koddige Vryagie van een Ketelapper en een Jonge Dochter.

Op een aengename Voys.

*L*Uistert eens na mijn rumoer,
Wat ik u zal verklaren,
Hoe dat ik in't voorleden jaer,
Ten haring ben gevaren,
Maer ik had eenen mooijen meyt,
Die ik dogt te trouwen,
maer zy mijn bedroogen heyd,
Sy wil haer woord niet houwe.
Ik kuste haer voor het laest adieu,
hoe bitter dat zy schreyden,
Al op het kantje van de zee,
Aldaer zy mijn geleyden,
Ik zey mijn lieve hart,
Het scheyden valt zeer bangen,
Ik sal altijd met druk en smart,
Na u mijn Lief verlangen,
Mijn dogt al haer geschrey,
Was allegaer uit liefden,
maer die seldermentse prey,
Mijn hart zoo diep doorgriefden,
maer 't was met mijn nog niet genoeg,
Doe ik dat quam te weten,
Ik vroeg hoe zy mijn trouwe min,
Soo haestig had vergeten.
Sy antwoorde my zeer dra,
met woorden also stran-

ge,
Ik dogt gy niet weer koome sou,
Daar voor nam ik een ander,
Het was een Keetellapper fier,
Hy wou een kansje wagen,
met een mooy meysje na de zwier;
By nagten en by dagen.
Maar doe hy haer had gehuurt,
By nagten en by dagen,
Doe heeft hy zijn quast geschuurt,
En liet het meysje klagen,
Sy schreyden schier haer oogen uyt,
Haer hert begon te schromen,
De Ketelapper is een guyt,
Hy is niet weer gekomen.
Oorlof dogters wie gy zijt,
Wilt dit Lied wel onthouwen,
Bewaard altijd u Eerbaerheyd,
wild zulke onkuysheyd schouwe:
En doen zy van een togt op zee,
So wilt dat overstappe,
En laet u keeteltje alzo ree,
Als van geen ander lappen.

Vermakelijk Avontuur van drie Haagsche jonkers.

Voys: Gebakken Pompoenen.

*W*Y gingen zamen met ons drie
Buyten den Haeg in Compagnie,
Wy hadden al ons geld verlooren,
Vander op vander onder:
Van agter en van vooren:
En wy hadden geen munt nog kruys,
Wy klopten aan een Waerdinnetjes huys.
Waerdinnetje hebje goet logement?
Wy zijn hier met ons drie'n seer welbekent,
Wy hebben zamen een Eed gezwooren,
Vander op vander onder,
Van agter en van vooren:
En wy vragen met goed fatsoen,
Of gy ons eens gelieft open te doen.

Alon Mesjeurs kom treed'er maer in
Hier hebje kamertjes naer uwen zin,
Niemant en salder u hier stooren,
Van der op van der onder,
Van agter en van vooren:
Hier hebje kamertjes helder en ligt,
Ik hebse ook die duyster zijn voor 't gezigt.
Alla spreyd ons schoon lakens aldaer,
En brengt ons drie meysjes van agtien Jaer,
Voor om ieder een om ons hert te bekooren,
Van der op van der onder,
Van agter en van vooren,
Sa Waerdinne tapt ons 'er de Wijn,
Wy zullen van den avond eens vrolijk zijn.
Alon Messieurs de bedden zijn bereyd,
Voor mijn en voor mijn Dogter en voor de meyd;
Maer ik mag so laag van dit praat niet hooren,
Van der op van der onder,
Van agter en van vooren:
Maekt daerom dog geen krakeel,
Mijn Dogter gaet mank en de Meyd ziet scheel.
Gy op de Dogter en hy op de Meyd,
Ik by de Moeder als het is gezeyd,
Wy zullen 't haer doen eens net na behooren,
Van der op van der onder,
Van agter en van vooren:
De Moeder zy ik ben gereed,
Mijn Dogter en de Meyd die zijn ook ontkleed.
De Dogter staende de meyd zy lag plat
Maer de Moeder ligten nog veerdig haer gat,
Het duurde tot den dag met stoppen en booren,
Van der op van der onder,
Van agter en van vooren:
En wy vragen naer het gelag quanzuys,
Wy hadden met ons drie'n geen munt of kruys.

't Waerdinnetje sy sprak met bly gelaet,
Monsjeurs al wat'er geschreven staet,
Dat kunt gy betalen met Chees ofte Wagen,
Van der op van der onder,
Weg rijden sonder klagen:
Dat dede, wy met groot Plijzeir,
Wy dankten het waerdinnetje voor haer quartier.

Een nieuw vermakelyk Bruylofts-Lied.

Op een aengename Voys.

*G*Od heeft zeer wijs in 't Paradijs,
Het Huwelijk geslooten,
met overvloedigheyd vol gratie overgoten;
twee zieltjes waren een,
Niemand dan God alleen,
Die kan twee behouden scheen,
Daer zent hy zijnen zegen als regen,
Vol gratie daer beneven:
Als Man en Vrou door Egten Trou,
Malkander overgeven,
De trouwen-pligt,
die vak so ligt,
Zy dragen 't pak al met gemak:
Die na Gods Wetten leven.
En God die trok een rib uyt Adam zijnen lijve,
Hy heeft daer van gemaekt Eva tot zijnen Wijve;
Want God sprak in 't gemeen,
een man van vlees en been,
die mag niet zijn alleen;
wat wou gy hier bedrijven,
De Wijven die moeten behulpzaem wezen,
want benje ziek,
melankoliek:
een Vroutje kan u genesen,
Een Vroutje soet dat is zeer goed,
En word als dan van haeren man,
Zeer mindelijk gepresen.
Was 't Adam niet een groot verdriet,
was hy

alleen gebleven:
maer God heeft hem een Vrouw tot zijn behulp gegeven,
terwijl dat Adam sliep God hem een Huysvrou schiep,
Die terstond na Adam liep,
sy maekte Adam wakker wel sy seyde makker;
mijn lief mijn uytverkooren,
Hoe komt gy hier tot mijn pleyzier,
Waer uyt zijt gy gebooren;
uyt den douw?
neen sprak de vrou,
ik kom van jou,
ik heb mijn trou,
voor God aen u gezwooren.
Wel wie en zou een goede Vrouw in 't huysgezin niet prijsen?
Sy is in 't Paradijs,
men zal haer onderwijsen,
Die haer Man bemint,
En troostelijk hem dient als hy qualijk is gezint,
zy maekt van een Bengel een Engel,
het kijven keert in 't malien,
Want dit gevley is lokkerny,
't Is minnen en 't is kallen,
met een zoen is 't weer te doen,
Want dit gequel dat is maar spel,
Daer sullen geen slagen vallen.
Gy Vroutjes hout dan uwen man altijd in groote eeren,
Zoo Paulus ons verklaert en Sara zalt u leeren;
al is hy stuurs of kwaet,
Toont hem een bly gelaet,
Noemt hem Heer en kammeraet:
gy Mannen van gelijke laet blijken,
Hebt liefde tot u wijven,
Zegt lief monkeur agter en veur waerom soude wy kijven,
Wy zijn tog een,
Van vlees en been,
met huyt en vel,
verstaet mijn wel,
Laet ons dog vreugd bedrijven.
Dan zal u huys zijn als een kluys,
van liefde peys en vreeden,
God sal mirakels doen als hy in Cana deden,
Van water maken wijn,
Al was het pekel breyn:
Zal zo zoet als honing zijn,
Gy Vrouwen wilt onthouden te Trouwen,
Het sal u nooyt berouwe;
weest mindelijk en vriendelijk;
neerstig in u huys houden,
Den Heer zal dan,
U en U Man,
Geven een kroon voor uwen loon,
Weest van uwen man getrouwe.

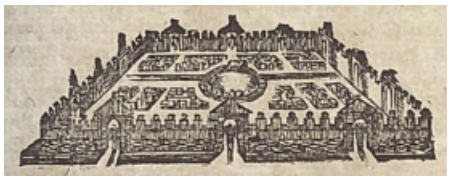

Een Nieuw en Pleyzierig Zomer-Lied, Op deeze tegenwoordigen Tyd.

Voys: Wanneer de Zon zyn Paarden Ment.

*D*E Kouwe Winter is voor by
de Zomer die komt aan;
Men ziet de Bresjes in de Wey
door ’t Klever Groen heen gaen:
Apol zend weer zijn stralen,
Heel lieflelijk op ons neer,
En doet ons adem halen,
Nu, met dit Zomer Weer.
Al ’t geen ’er is,
schept nieuwe fleur,
In deeze zoete tijt:
De Booter-Bloempjes,
Mals van geur,
Staen op het Velt-tapijt
Heel lieffelijk te groeyen,
De Appel ende Peer,
Die ziet men nu weer bloeyen,
Na yder zijn begeer.
De Rooze-knopjes, Rood als bloed
Ontluyken nu haer Blad,
Die door haer Reuk de Menschen voed:
Als men buyten de Stad
Maer met zijn lief gaet treden,
daer ziet men ’t al in ’t Groen,
Van boven tot beneden,
Weer in dit Nieuw Saysoen.
De karsjes staen mee wonder schoon,
Tot yder zijn pleyzier,
Heel Rijp en aengenaem ten toon:
men ziet de kleyne mier,
Hoe die in de Aard gaen wroeten
Versaem’len zo haer spijs,
Het geen haer lust kan boeien,
’t Geen men ziet rys op rys.

Men hoord de schelle Nagtegael,
In't dikste van 't geboomt,
Nu zingen met zijn zoete tael:
En daer het water stroomt,
Ziet men veel Eentjes zwemmen,
Met't woortje onder haer,
Wiens vreugde is niet te temmen,
Als zy zijn by elkaer.
Het Zwaentje blank en wit van Veer,
Ziet men door 't water heen,
Gestaeg laveerrn heen en weer:
Men siet naer Amsterveen,
Veel Hengelaertjes stappen,
Om Baers of om wat Snoek Te vangen,
wijlze eens snappen Genever;
't smaekt als koek.
De Zwaluw met zijn snelle vlugt:
Verheugd zig in dees tijd:
De Leeuwrik zingt tot aen de Lugt,
En is mee gantsch verblijd:
De Visjes siet men springen,
Nu in haer Element:
De Vogels hoord men zingen,
waer men zig keert of went.
Het Distel-Vinkje tiereliert,
Het Haentje staet en kraeyt:
De Oojevaer op zijn wieken zwierdt:
De Landman vrugten maeit,
De koeitjes ziet men grazen,
Nu in de groene wey:
de Kikvors hoord men razen,
En is verheugd en bly.
Het Bokje springt nu op zijn Geyt,
en toond hem mee verheugd,
In dese soete Lente tijd,
waer in hy schept zijn vreugd:
De Duifjes trekkebekken,
En paren paer aen paer:
Het Paerd de Ploeg moet trekken,
't Geen men beschouwt te gaer.
Dit is't dat men's Zomers siet,
Het geen ons al verheugd;
Schoon dat men 's Winters heeft verdriet,
Nu scheppen wy weer vreugd,
Waer voor dat men mag loven,
Dien Schepper van 't HeelAl,
Die ons dit zend van boven;
Hier op dit Aerdsche dal.

Een vermakelijke Vryagie, tusschen een Jongman en een Jonge Dochter.

Voys: Als ik aanzie de heldere stralen.

*A*Ch schoon Godin! uwe fiere oogen,
Die hebben mijn jong hert bewoogen
Dat het tot u mijn Liefden draegt,
Uw fier gelaet en huyze zeden,
Daer toe uw aengename Leeden,
Dat is het geen dat mijn behaegt.
Jongman ik loof 't zijn dwase zinnen
Die u quellen om my te minnen,
Hou op van klagt, gy zijt verkeert,
Geen maget moet des minnaers klagte
Altijd voor zuyvere waerheid agten
De tijd heeft haer wel aers geleert.
Sou ik mijn Liefde nou weer houwe,
Mijn teer jong hart sou zig verslouwen,

En smooren in een liefde gloet;
Ik wil geen heete minneblussen,
Als ik maer mag uw lipjes kussen,
Uyt zuyvere min mijn Liefje soet.
’t Is eerst een kuysje van uw Lipjes,
Op uwen Boezem met rooder Lipjes,
Vergun my lief dat ik ’t genaekt:
En als men dat heeft toegestaene,
Liet men haer dwaze min begaene,
De Maegde blom was haest geschaekt.
Ik soek u maegdom niet te drukken
De bloem al van zijn steel te plukken,
Neen Lief, ik min in eer en deugd,
Ag! wil dog mijne min versagten,
Door weermin, aers moet ik versmagten,
Mijn hoop, mijn troost, mijn groote vreugd.
Wanneer dat al des minnaars reden,
Belofte ende groote Eden,
Altijd een zuyvere waerheyd was,
Men zouse dan veel meer betrouwen,
Maer nu so moet men haer wel schouwe,
Want bros so zijnze als een glas.

Bruylofts-Lied, van Krelis van Breukelen, en Kniertje van Maarsen. Gy kunt het zingen

Op de wys: Aardig Kniertje, &c. Of: Liereboela.

*B*Ruyloft Bruyloft Keyeren kijk!
Wat is onse Krelis rijk,
Hoort hem zingen,
Ziet hem springen,
Met de Bruyd aen zijne hant,
ô! Zy maekt wond’re sprongen,
Daer de Jongheyd na verlangt.

Ziet eens hoe dat Lansje zwierd,
Kijk zijn hoedtje is vercierd,
Hy is netjes,
En adretjes,
Kijk zijn dasje is gedraeid,
En hoe blust hy met zijn kouysjes,
Die zijn Besje heeft gebraeyd.
Ziet hoe lagt de jonge Bruyd,
Zy krijgt Moeders goed voor uyt,
Ziet hoe jeugdig,
En hoe vreugdig,
Dat zy haer gatje roerd,
Nu zy door de Trouw aen Krelis,
Dezen dag is vast gesnoerd.
Sy verlangen na de pret,
Op het zagte Bruylofts Bed
Wilt daer speelen,
Stokken, streelen,
Schuylevink, kiekeboe,
Steeken in het nullebriefje,
Wie werd zulken leven moe.
Kijk hoe Koen zijn Meysje sold,
Dat die Boere kinkel bold,
En ziet Heyntje,
Daer het Wyntje,
Slobb'ren of het water waer,
Strak so moet hy weder danssen,
Met zijn kruk dien Bestevaer.
Louris neef die vroome man,
Houd de vliegen van de kan,
Maer ziet Hille, Daer eens drille,
Lings om keerje op de maet,
Harmen Druppneus sal wel zagen,
So gy maer niet stil en staet.
Truytje, ô! dat zoete Lam,

Is zeer mislijk van de Ham,
Zy maakte Kalven,
Wilt haer zalven,
En daar na zo wert het tijd,
Meysjes dat de Bruyd van Krelis,
Door u werd te bed gelijd.

Een Jagers Minnelied.

Op een aengename Voys.

JAger wat ik u sou vragen,
Hoe Jaagt gy so vroeg in 't velt?
Schoon Godin dat ik mogt Jagen,
't Is de Liefde die my kweld,
Jager gy kunt my behagen,
Als gy op u Fluytje speeld.
Ik heb een Fluytje tot uw poeseltje,
Dat speeld niet als minnelust,
Ag mijn soete lieve kroeseltje,
Maakt dat gy mijn vlamme blust,
Komt mijn alderliefste Poeteltje,
Datje my daar op eens kust.
Schiet dan vry in dees Bosschagie,
Op dat gy het wild geniet,
In de liefde is Potragie,
Het komt aan mijn hertje ziet,
Za za za toon nu kouragie,
Als gy u Pistool al schiet.
Komt en ziet hoe mijn Rapiertje,
Is ontsteken in zyn vreugd,
Dat is voor u poesel diertje,
Het steekt in de schee vol vreugt,

Daer blust het zijn minne viertje,
Weest dan vrolijk en verheugt.
Jager gy hebt wel geschooten,
In dat bos met goed fatzoen:
Maer het heeft my niet verdrooten,
Gy kont het nog wel reys doen,
Og het komt al aen mijn hertje,
Doen wy lagen in 't groen.
Og mijn trooster sonder tanden,
Ik en zwigt voor niemant niet,
Ik omhels u met mijn handen,
En ekstimeer u met eerbied,
Als gy doet u offerhanden,
Soo raekt gy in geen verdriet.
In de liefde is kontagie,
Het komt aen mijn hertje ziet,
Als gy weer gaat na Bosschagie,
Soo vergeet u aenkomst niet,
Za za za toond nu Couragi,
Als gy weer in 't Bosje schiet.

Minnaars-klacht.

Stem: Hou Voerman van der Hel.

*O*Ntwaekt mijn Lief, ontwaekt,
Wilt uyt u venster kijke,
Want ik doe hier mijn beklagt,
In 't naerste van de nagt,
Geen Tijger Leeuw of Beer,
Die my kan doen verschrikken,
Geen hagel wind of weer,
Die my kan doen af-keer.

Maer ‘k doe hier mijn beklag,
Over u wrede vonkje,
Die gy ô schoonste maegd,
Van dag tot dag toedraegt:
Maer ik bid u Liefje zoet,
werpt my maer toe een lonkje,
En haest u schoon Jonkvrouw,
Of ik versmelt van rouw.
Hoe lang is ’t wel geleen?
Mijn Lief teld maer de weken,
Dat ik quam voor u deur,
met oogen vol getreur:
Door hagel sneeuw en wind,
Om u mijn lief te spreken:
Maer gy blijft wreed verhart,
En hout mijn verwart.
Ik wens dat ik mijn bloed,
Het sou mijn niet verdrieten,
Voor u mogt storten uyt en dat op staande voet,
en dat gy my van maar u trouwe dienaar hieten,
Uw slaef of aers u knegt,
Ik dienden u opregt.
Ik wenste dat mijn hert door dwang van ’s Hemels Goden
Op dat u wrede ziele gedwongen wierd door min
Of dat uw jeugdig hart,
My eens tot liefde nooden,
Soo vloog mijn hart en ziel,
met u ten Hemel in.
Maer ik zie wel wrede maegd
Dat ik u niet kan bewegen,
met mijn trouwe minnaars hart
En door een zoet gebley.
Zo moet ik treuren gaan,
Tot het eynde van mijn leven;
Adieu ik vertrek van hier,
Ik wensch u veel pleizier.
Wat hoor ik voor geluyt,
Wie of my hier komt wekken:
Uyt mijne zoete slaep
Wie of het wezen mag:
Ik moet op zijn afscheyd,
Eens uyt mijn venster kyke
my dunkt zijn stem verlaet,
Het is of hy hene gaet.
Gy trouwe minnaer staet,
En wilt eens wederkeere:
De liefde daer gy om treurt:
Die lag vast in haer rust ik droomde eenen droom,
dat mijn jonk hert doet treuren,
als ik hem heen liet gaen,
dus blijft een weinig staen.
Ontfangt van my den trouw,
mijn Engel vol van waerden,
die voor zijn zoete lief,
Zijn lijf en bloed stelt blood
de Goden uyt den Throon

die roep ik tot getuygen,
dat ik sal zijn getrouw,
Als eenen man zijn Vrouw.

Samenspraak tusschen een Dronkaart en een jonge Dogter.

Stem: Van de Merliton.

*S*Lobberdoes heel zwaer beschonken,
Sprak onlangs zijn Vryster aen,
Maer hy had te veel gedronken,
Daerom kon dat spel niet gaen,
Set hem met zijn gat, In een vat,
En laet hem suppen,
Set hem met zijn gat, In ’t nat.
Hy sprak Hottentotze reeden,
En hy riep al meitje lief,
Hee wat zijt gy blank van leeden,
Ja gy zijt mijn harte dief:
Set hem met zyn gat, In een vat,
En laet hem suppen,
Set hem met zijn gat, In ’t nat.
Daer op sprak dat bolle Bekje,
Mee heel zat van Brandewijn,
Slobberdoes wel hee nou Gekje,

Set hem met zijn gat, In een vat,
En laet hem zuppen,
Set hem met zijn gat, in ’t nat.
Meysje lief laet ik u strelen,
Riep dien dronken Slobberdoes,
Laet ons mars en Venus spelen,
Of gy maekt mijn kop heel kroes:
Set hem met zijn gat, &c.
Laet ik met mijn Spaentje spitten,
In uw zoete Boterpot,
Nu wy by malkander zitten,
Want de liefde maekt my zot:
Set hem met zijn gat, In een vat,
En laet hem zuppen, &c.
Gek gy zult my geensins naken,
Riep ’t meysje of ik sal,
U haest tot een Koekkoeck maken,
Dronkedrinkers zijn dog mal:
Set hem in zijn gat, In een vat,
En laet hem suppen,
Set hem met zijn gat, In ’t nat.
‘k Zal mijn borrel bles versaken,
Zoete Liefje mag ik maar,
Uw onderrok genaken,
Hee wat word ik wonder raer:
Set hem met zijn gat, In een vat,
En laet hem suppen,
Set hem met zijn gat, In ’t nat.
Hier mee ging de meyd aan ’t lopen,
Riep ik sal mijn rype pruym,
Aen geen dronke Gek verkopen,
Ik heb nu een kwade luym:
Set hem met zyn gat, in een vat,
En laat hem zuppen,
Set hem met zijn gat, In ’t nat.

De Nonnen Victorie, behaalt op de Jezuwiten.

Voys: Ik wil trouwen lieve Vaar.

*V*ictorie is de Nonnen kroon,
Hey viva,
Tot Paters Jezuwiten hoon;
Als men heeft vernomen,
Uit de Stad van Romen,
Hoe de Nonnen gaen ten Strijd,
Tegen Paters Jesuwijt,
Met stokken, aen ’t knokken.
Dese Pater lang voor heen,
Hoord, hoord, hoort;
Vroegen de Nonnen om te leen,
Een stuk van haer Klooster,
’t Was voor haer een trooster,
Om een School te maken,
of Een collegie tot haer Lof,
Te leeren, Studeeren.
Na verloop van lang termijn,
Jaren en dag,
Wierd’t Nonnen Klooster haer te klijn,
Om dat soo Veel Nonnen in ’t Kloster zijn gewonnen,
Was ‘er nu Geen wooning meer,
Om de Nonnen na begeer,
Logeeren, met eeren.
De Nonnen vragen nu daerom Paters fijn,
geeft ons dat stuk nu wederom,
’t geen gy lang voor heenen,
Quam van ons te leenen?
Want ons klooster is te kleyn,
Voor al onse Nonnetjes fijn,
Met neygen, ons eygen.
Om te vergroten ons gebouw,
Met huis en kluis,
Om onse Zusters alzo gouw,
Daer in te logeeren,
Na haer staet en eeren;
maer de Paters Jezuwiet,
Wilden ’t wedergeven niet,
Met goedheyt, of woedheyd.
Waarom de Zusters zo verstoord,
Quaad, quaed, quaed,
Tot vier-en-veertig in akkoord,
met stokken en luywagen,
De Paters te verjagen,
Ieder greep ’t

geweer voor op,
Besemstok, tang en afschop,
Als helden, te velden.
De abdisse droeg het houte kruis
Voor, voor, voor
Om soo het Jesuwiets gespuis,
Met dese heldinnen
Kragtig te overwinnen,
En te treden, in ’t gevegt;
Yder sag als Schoppen knegt,
Te krijgen, haer eygen.
Zy kwamen maercheeren dan,
Ha! ha! ha!
Regt op de Jezuwieten an;
Die zy daer verjoegen,
En met Stokken sloegen,
Namen het Collegie,
Tot de Nonnen haer gewin,
Met glorie, Victorie.
Soo dra den Paus dit wierd verhaald,
Ha! ha! ha!
Begon te laggen ongefaeld,
Om dees Nonne helden,
Die trokken te velden,
Verjoegen de Jesuwijt,
Nemen in haer vastigheid,
Met glorie, victorie.
De Oude Vader ordineerd,
Daar, daer, daer,
Dat men dees Zusters absolveert,
Om dat zy zonder order,
Uit ’t Klooster trokken vorder,
En dat men haer authoriseert,
Op dat haer kloster word vermeert
met bouwen, voor vrouwen.
Daerom gy Paters Jezuwiet,
Ho! ho! ho!
Onthoud de Nonnen ‘t hare niet,
Als zy worden uitzinnig,
Ziet dan zijnze vinnig,
Zy ontzien geen Jezuwiet,
Ook de Droes van Delft niet,
Hout stille, Jou Billen.

De klagende Philis, over de trouwelоosheyd van Lyander.

Stem: Adoozie.

*L*Aest als Philis lag en droomde,
By haer wol en grazig Vee,
Sy dogt als dat zy was gekomen,
Al op een Eyland aen de See,
Alwaer Lyander haer verliet,
En voor eeuwig van haer vliet,
Sy vergramde en klagtig viel,
Bedroeft tot binnenste van haer ziel.
Waerom hebt gy my geroept,
Uyt mijn Ouders arme hut,
En dat gy by mijn quam kruppe,
Al onder mijn ziels beschut,
Om dat gy mijn verlaten zout,
Hier in 't naerste van het wout,
Sijn al jou eeden zo tot niet,
Gedenkt dat God het alles ziet,
Gedenkt dat God het alles ziet.
Segt dan wreede trouweloose,
Tijger van een Leeuw gebaert,
Segt wat weg hebt gy gekosen,
Segt waer dat gy heenen gaet,
Gy laet mijn alleenig hier,
Tot een proy voor Draek of Stier,
Die hem met mijn bloed verzaed,
En eeuwig onbegraven laet,
En eeuwig onbegraven laet.

Is ’t niet beter dat ik sterf,
Door u trouwelose hant.
En dat men mijn hert doorkerft,
Eer een beer mijn smoort in ’t sant,
Kom doorsteekt mijn blanke borst,
Daer u hert en ziel na dorst,
Ik leg willig het leven af,
En dael zo in het duyster graf,
En dael zo in het duyster graf.
Als zy dus lag in haer dromen,
Dogt zy zag een Monster staen,
En alst na haer toe wou komen,
Met soo was haer slaep gedaen,
Alwaer zy haer alleenig von,
By ‘t Geboomte aen een bron,
Zy dogt wat droom ik niet al ook,
Als werelds is maer damp en rook,
Als werelds is maer damp en rook.

Een nieuw Lied gemaekt; op ’t klagende Sjaakje

En ’t zugtende Uyltje, Over haer tegenwoordige slegten staet.

Voys: Men ziet nu veel Meysjes zwieren, &c.

Sjaakje.
*W*Aer bent gy nu Poëten?
Komt helpt ons aen de knap,
Hebt gy uw konst vergeten?
Maakt voor me een raere grap,
Op dat ‘k kan zingen,
en vrolijk springen,
Over de straat,
Over de straat,
Bloed wat wil ik flooreren,
Als ’t met my wat beter gaet.
Maar ’t schijnt daer ’s niet ten besten,
Door my in deze staet;
’t Loopt met my gantsch ten lesten;
Is dat niet henkers quaet;
Zo deze uuren,
Nog zulle vuuren

Zes weekjes lang,
Zes weekjes lang,
Zo mag ik wel gaen zingen
De misereere Zang.

Uyltje.
‘k Mag my wel mee beklagen,
’t Is met my ook verbruyt,
‘k Heb niets meer om te dragen
Als ‘k hier heb om mijn huyt;
Mijn Rok vol leuren,
Vol gaten en scheuren;
Dog ‘k hou nog moet,
Dog ‘k hou nog moet,
Zo ’t niet betert ‘k zal nog lopen,
Nakent met mijn Poppegoet.
‘k Wil my by ’t spreekwoord houwen,
Dat het Fortuyn is rond,
d' een helpt het uyt benouwen,
en d’ ander in de stront,
Gelijk ‘k ô Uyltje
En moddikevultje
Noch daegs beschouw!
noch daegs, beschouw,
Hoe d’eene leeft in vreugden,
En d'aer in grote rouw.

Sjaakje.
Gy moogt ’t met waerheyd zeggen,
Mijn lieve kameraet;
Dog laet ons ’t hooft neer leggen,
En beleye ons in ons staet,
wy moeten tog zingen,
om door te bringen,
de heele dag
de heele dag
wy winnen ons geld met vreugde.
Als is’t voor ons hart gelag.

Uyltje.
Praet van geen geld mijn Vriendje,
Wy maggen ’t makk’lijk op
Als wy maer te zaem een Pintje Buyzen,
netjes als een Pop;
Weg zijn ons schyven
Ons wijven die kijven,
Als wy zijn thuys,
Als wy zijn thuys,
Daer is in huys geen eeten;
Is dat geen droevig kruys?

Sjaakje.
‘k Hoop dat het eens zal enden,
deze bedroefde staet,
Want ‘k zie Apolloo’s bende
In haer Digters bly gewaet,

die door haer schreyven
Ons zullen gereyven,
Met goeden cier,
met goeden cier;
Lustig dan, ik Sjaak,
gy Uyltje Laet ons zingen met pleyzier.

t' Zamen.

Viva dan bon Voyagie,
Koopt elk van ons zoo'n

blad,
Toe lustig, met courage,
W'hebben in lang geen geld gehad:
Wie moet een bladje
Van Wijn of zijn maetje?
Nu zegt geen neen,
Nu zegt geen neen,
Want het kost maar drie duyten:
Niemand niet? zo gaen wy heen.

Vermakelyke Vryagie tusschen een Jongman en de Lieberteyt.

Voys: Van de Lieberteyt.

*S*Taet op mijn Lief en wilt ontfangen
O! Schoonste Juffrouw van het land
Ontfangt den Mey die staet geplant,
Dat bid ik met groot verlangen,
Al die soo rierlijk staat en bloeyt,
En met schoone Bloemmetjes groeyt,
Mijn lief ontwaekt,
En stelt u tot spraek.
Sal ik nog langer moeten wagten,
Daer ik den heelen nagt heb gestaen,
Sult gy mijn klagen niet ontfaen,
Soo moet ik door de Min versmagten,
Soet lief wat heb ik u misdaen?
Dat ik u niet mag spreken aen,
Noyt troostig woord,
Of gy werd gestoort.
Doen zy haer minnaer hoorde klagen
Is zy van haer Bed opgestaen,
Sy heeft heeft haer Deurtjen op gedaen,
En zy sprak met groot behagen,
Iongman het is maer Sotterny,
Dat gy plant voor mijn de Mey,
Vertrekt van hier,
met al u gezwier.

Soet Lief heb ik ooyt trouw gezworen,
Waer is gebleeken ontrouw van my,
Van u te doen bedriegery;
Ik was liever nooyt gebooren,
Of levendig in 't vuur verbrant,
Eer ik sou doen afstand,
Vreest voor geen schant,
Ach mijn waerde pant.
Iongman door al u schoone woorden
Sult gy in 't laest nog troost ontfaen,
Daerom laet al u klagen staen,
Want gy soud mijn jonk hert bekoren:
Wy sullen samen wandelen gaen,
Als Aurora is opgestaen,
Uyt liefde koen,
Buyten in het groen.
Nu mag ik wel van vreugde zingen,
Voor de troost van mijn Lief playsant,
Speelt nu op Bassen navenant,
Nu mag ik wel van vreugde springen,
Als dat de Mey nu staet geplant,
Door mijn liefste Lief playsant,
O! Schoone Bloem,
Daer ik so op roem.
Oorlof Iongmans wilt hier uyt leeren,
Als gy bemint een schoon Dogter soet,
Wilt haer aenspreeke met ootmoet
Als een opregt Iongman met eeren:
Gy sult op 't laest nog troost ontfaen,
Gelijk als ik hebbe gedaen,
Volgt mijnen raet,
Gy sult vinden baet.

Een Klugtig Lied, van een Zwarte Moor dewelke een nagt Logys heeft genomen, in een Vulnis-Kar.

Stem: Van de valsche munters.

*K*Om Liefhebbers van wat raars
Hoord dit klugtig Lied eens singen;
Kom van var,
de swart is uyt de kar,
Daer hy eerst had in geweest
En was dronken als een beest
Liefhebbers kom van var,
Want de swart is uyt de kar.
Dese swart die had geweest
Om een Lijk ter Aard te brengen;
Kom van var,
de swart is uyt de kar:
Hy was netjes opgedaen,
Met sijn swarte kleeren aen:
Liefhebbers kom van var, etc.
Men schonk daer de Fransche Wijn
Yeder dronk daer om te scheuren,

Kom van var,
de swart is uyt de kar:
Maer het schoot hem in sijn hooft,
En wierd van ’t verstand berooft,
Liefhebbers kom van var, etc.
Dese swart die dronk soo veel,
Dat hy niet sijn huys kon vinden;
Kom van var,
de swart is uyt de kar;
Hy kroop in een Vulnis-kar,
Is dat niet een groote nar?
Liefhebbers kom van var, etc.
Daer sat hy de gansche nagt,
Tot de Dageraad quam schynen;
Kom van var,
de swart is uyt de kar,
En de karman die quam aen,
Om de menschen te ontslaan
Van Vulnis en van As,
Met zijn kar, daar hy in was.
Hy reed daer zijn wijk mee rond,
Deed de kar het deurtje oopen;
Kom van var,
de swart is uyt de kar,
Daer hy dat swart Model,
’t Leek de Duyvel uyt de Hel:
Liefhebbers kom van var, etc.
Hy kreeg straks een schrik op ’t lijf
En is van de kar gaen loopen;
Kom van var,
de swart is uyt de kar,
Hy sey tot yeder een,
Dat de duyvel hem verscheen:
Liefhebbers kom van var, etc.
Dese swart sprong uyt de kar,
En is na syn huys gaen stappen;
Kom van var,
de swart is uyt de kar,
Yeder een die sting verset,
Van dat leelyke pourtret:
Liefhebbers kom van var, etc.

Helden die de Wijn bemind,
Wilt u nooyt soo dronken drinken;
Kom van var,
de swart is uyt de kar,
Als gy hebt u buyk vol wijn,
Wilt voor al soo gek niet zijn:
Liefhebbers kom van var,
Want de swart is uyt de kar.

Een seer vermakelijke Klucht die 'er is voorgevallen van de welbekende Vryster die haer Vryer is ontloopen.

Voys: *Ik ging me onlangs vermeyden.*

*I*K mag my wel beklagen,
Nu ik ben soo bedot,
Mijn alderliefste Liefje,
En soete Honingdiefje,
Is van my weg gevlugt,
Daer ik wel ter deeg om zugt.
Zy heeft my gaen verlaten,
Gelijk een loose pry,
Ik dogt met haer te trouwen,
En haer voor mijn

Huysvrouwen te hebben,
Maer wat spyt,
Ze is gevlugt die loose meyd.
  Waerom, ô poesel meysje!
Bent gy van mijn gevlugt?
Ben ik niet wel besneden,
Van boven tot beneden,
Van kleding heel adret,
En in alle zaken net?
  ‘k Ben immers lief in ’t spreken,
En vol bevalligheen,
Mijn oogjes immer pralen,
Gelijk als Sonne stralen,
Doch gy bent weg gevlugt,
’t Geen my baert veel ongenugt.
  Ik heb geen kromme beenen,
Geen Boggel op mijn Rug,
Ik heb geen lamme handen,
Noch swart verrotte tanden:
Maer zy zijn als Yvoor;
Dog gy gaf hier geen gehoor.
  Sy is van my gaen stappen,
’t Geen my wel dapper spijt:
Keer wederom, ô schoone,
Wilt mijn niet langer hoone,
Keer schoone Aards Godin,
Keer wederom mijn ziels gewin.
  Laet my niet langer treuren,
En helpt my uyt ’t geween,
Doet my op nieuw herleven,
Gy kunt die vreugd my geven,
Door uw aenminnigheyd,
’t Geen in my begraven leyt.
  Maer neen, zy stopt haer ooren,
Voor al mijn droeve klagt,
Dies kan geen treuren baten,
Sy wil my tog verlaten,
Wijl zy blijft op de vlugt,
En ik in groot ongenugt.

Myn droeve klagten kan niet baten;
Terwyl zy my heeft gaen verlaten;
Dies of ik schrey en of ik sugt,
Zy is en blyft thans op de vlugt.

Harders minne-zang.

Stem: Lestmael doen ik uyt Ostinje quam.

*G*Y, Galathe, gy bent mijn ziel-vrindin,
dien ik bemin
gy my behaegd
mijn schoone Maegd,
En speelt staeg in mijn zin,
Wanneer ik u aenschouw,
Versmelt mijn druk en rouw,
gy blaest my ’t leven in:
Uw Borsjes appel rond,
die kunnen my vermaken,
En uw koraale mond,
Met uw sneeuw-witte kaken:
Uw stem seer lief van tael,
Verdooft den Nagtegael:
Dat ‘s ’t geen, o schoon godin!
Dat speelt in mijnen zin.
Wanneer dat ik maer eens uw Lipjes druk,
En Bloemjes pluk,
dan word mijn hart,
Verligt van smart,
door sulk een groot geluk,
Dan is mijn ziel verheugd,
En schept een nieuwe vreugd:

Ik voor u neder buk,
Omdat, o schoone Maegd!
Noch menigmael te smaken,
Geen pijn mijn hart doorknaegd,
Als ik u kom genaken,
Gy, gy, o schoon Iongvrou,
Verdooft mijn druk en rouw,
Door uw volmaakt gezigt!
't Geen blinkt als 't Starren-Ligt.
Uw Tantjes die zijn witter als Yvoor,
de zwarte,
Moet zwigte alleen,
Oost 't Elpenbeen,
Hoe wit en blank,
waar door mijn ziel in liefde blaekt
en gantsch verwonnen raekt,
Daerom leg ik hier voor
Het altaer van de Min,
Mijn trouw, uyt zuyvre waerde,
En kniel voor u, Godin,
En schoonste maegd op aarde,
Om dat gy, schoon Iongvrouw,
My uyt mijn druk en rouw
Kunt helpen, gy alleen,
Dien ik min, en anders geen.
Wel Iongeling en brave Coridon,
gy bent mijn Zon,
Die my verligt,
Door uwen pligt,
't geen ik niet langer kon Aanhooren,
tweede ziel,
Daerom 'k mee neder kniel
Voor u, Mijn Vreugdebron,
Kom laet ons naer de Mey
Met onze Schaepjes treden,
gy maakt mijn zieltje bley,
door uw aenminnigheden;
gy maakt mijn hart verheugd
o Ciercel van de deugd!
Gy ligt my als de Zon,
o Trouw Coridon,
Dees woorden maken dat ik schoon godin,
De God der min,
Moet met ootmoet,
Vallen te voet;
En Pafos Koningin
Mee danken voor die eer;
Dat 'k nu heb mijn begeer
Gekregen, naer mijn zin:
Hier voor wil ik, o Bruyd,
Uw deugde uyt gaen breyden,
Op mijnen Harders fluyt,
Dat 't dreund langes de Heyden;
Voor u vlegt ik een Kroon,
o dochter van Latroon!
Harders vlegt t' samen mee,

Een krans voor mijn Galathe.

Een vermakelyke Zamenspraak gehouden tusschen een Ryk Heer, en een Vissers Meisje.

Voys: *In Babilon met onverstande.*

*W*El soete Meysjes van der Landen,
Hoe komt het dat gy soo alleen,
Langens desen nare klare stranden,
Soo parmantig heen gaet treen,
wagt gy uyt de woeste zeen,
Ligt iemant van u naeste vrienden,
Vader, of Moeder, of Beminden,
Komt zoete Buysje zegt mijn de reen.
Ag! ag! ag! laet mijn maer treuren,
Ik ben mijn Ary Vis-ben kwijt,
Ag! dat geluk mogt hem niet beuren,
Dat hy genoot mijn jonge tijd,
Moest dan u bedriegelijkheit,
ô! woeste Zee mijn Vryer roven,
Ag! deze smert gaet mijn te boven,
Hy is wel waert te zijn beschreyt.
Staekt dog u klagen treurig Meysje
Komt en verlaet dit naere nat,
komt en voldoet myn wil een reisje,
Daer voor beloof ik u een schat,
Ik ben een Rijk Heer uyt de Stad,
Ik zal u kostelijke dingen,
Zilvere Belle en goude ringen,
Voor u kopen, doet gy dat.
Neen, neen gy zout mijn maer bedriegen,
Ik heb zulke praet wel meer gehoort,
Ik laet mijn zo ligt in slaep niet wiegen,
Zulk een volk hout zelde woort,
Zoekt een beter die dat bekoort,
Want al u kostelijke schatten,
Kan onse nedrigheyd niet vatten,
Daerom Iongman vertrekt maer voort.
Weg malle Meyd gaet niet meer doolen,
Doet mijn bee dit overleg,
Daer zijn voor af vast twee pistolen,
Tot blijk dat ik waerheit zeg,
Gaet dan met mijn deze weg,
wel kom ik zal het dan eens wagen,
Ik kander nog een nieuw jak voor dragen,
Mijn Ary Vis-ben is tog weg.

Een nieuw Mey-Liedt.

Stem: Aimable Vaincoeur.

*D*E winter is deur, den Somer komt veur,
De vogelkens fluiten, de kruidekens spruiten,
Geven soeten geur: De boomtjes groeien,
En lieffelijk bloejen: Met een schoon coleur,
De Nagtegael zingt Heel nagten en dagen,
Op de groene hagen, dat zijn keeltje klinkt,
De Vogelkens al: Maken bly geschal,
Hoe kleyne, Hoe teere, Loven God den Heere
Door hun soete stem, die tot den Hemel zwiert,
Waer door den goeden God ook wort geviert.
Den soete koele Mey, die komt ons naer by,
En komt ons verblyden, met sijn soete tijden;
Want ten allen zy, De schaepkens weyden
Langs de groene Heyden, Den Herder daer by,
Speelt op Chiter en Fluyt, wilt Apollo verwinnen

Heel haer hert en zinnen, Door dit soete geluyt,
Want de jonge Maegt, Die haer Liefde draegt,
Tot een Herder gepresen, Sal haer dienaer wesen
Zy is de Godin, van ’t snaer geklank,
En van ’t Muziek, of wel den soeten zank,
Sa jonge jeugt, u nu ook verheugt;
Met den koelen Meye, Wilt nu ook gaen breye,
Maer in eere en deugt, Kiest een Vriendinne,
Die gy beminne, met een zoete vreugt:
Leyt haer door het groen, gaet ’t zamen aenschouwen,
Al de schoon Lands-douwen, In het Mey saysoen,
Discoureert van de min, en hoort haren zin, Of zy
met behagen, u liefde zou dragen,
Tot den egten staet: met een wijs verstant,
Die boven alle staten de kroone spant.
Voldoet wel u pligt, In ’t houwelijk gestigt, de
Dieren ons leeren, Malkanderen te eeren,
Maer niet als den spigt, die eerst getrouwe,
Sijn paer komt te houwe, maer verandert ligt, So
De jongen zijn groot, zo met haer vlugte;
Maer haer jongkens sugten, Of zy beetze dood:
Dit niet en betaamt: Voor die zijn versaemt,
Maer leefden vol vreugden, ’t saem in eer en deug-
den, Door de liefde puer, als Engels te zaem,
Niet meer als twee Zielen in een Lighaem.

Van dat Lekkere Pekel-harinkje

Stemme: Als ’t begint.

*P*Ekelharing blank, Swaer, dik en lijvig lang,
Het hooft daer op gekloven; Den rug en buyk aan
tween, Heel proper of gesneen, De vellen of getogen.

Het grom daer uytgedaen, Rauw op het vier gebraen, En geen ajuyn vergeten, Wanneer gy savonts Laet, Gesont na Bedde gaet; Dan honger opgegeten.
En dan daer toe een stik, So groot gelijk een Mik, Dan Rogge-Brood gekloove, Het is goe medizijn, 't Terial en kan niet zijn, So waerdig om te loven. Een dronk die smaekt daer op, Bredaes of Haerlems sop, Of uyt de Delfse kuppedree, Dat maekt mijn gorgel gat, Fris vaerdig en glat, Om smorgens weer te suppen.
Wanneer gy ook wel mist, En somtijds ook wel pist Met oorlof te kakken, Het droogt de quaterne op, Die boven uyt de kop, Of van de borst of sakken.
Wanneer gy zijt verseeut, En zit en gaept en geeut, Kan u wel lustig maken, Hij voed de maag met lust, Dat gy daer na gerust, Na spijs of drank sult haken.

Van een Ruyter tot Loenen, die een Meysje tot Loendersloot ging zoenen.

Stem: Een Ruyter jong van jaren, etc.

*D*Aer was een Ruyter van Loenen,
Hy ging na Loender sloot,
Om daer een mooy meysje te soenen,
Al voor haer mondelijn rood,
Hy streelden haer soo meenigen keer:
Hy streelden haer soo meenigen keer,
Zijn rossen en rijen met smeke en vlijen
Dat was om het meysje haer eer.
Hy konder soo minnelijk praten,
En sprak mijn schoon Godin,
Wilt mijnder dog eens toe laten,
Te speelen het spel der min,

Gy bent een brave gladde meyd,
Gy bent een brave gladde meyd,
Wy zullen verheven, te samen leven,
En trouwen in eerbaerheyd.
Het meysje sprak verheven,
Mijn Vader is oud en stijf,
Mijn Moeder daer beneven,
Die sou met groot gekijf,
Niet dulden dat ik trouwen sou: &c.
Maer wilje mijn zweeren,
Te houwen in eeren,
Soo schenk ik mijn lijf aen jou.
O Ja soo zey den Ruyter,
En smeet het meysje in 't hooy
Hy speelden braef met den stuyter
En gaf haer den loense fooy,
Als zy ging melken sonder schroom &c.
De Ruyter die tapte, de karnton knapte;
Het meysje dat kreeg 'er de Room.
Den Ruyter geen te rijen,
Die stak 'er de spooreu soo diep,
Het meysje begon te scheyen,
Soo dat zy haer moeder riep:
Zy klaegden aen haer moeder wel,
Zy klaegden aen haer moeder wel;
Hoe dat de sporen, gestoken van voren
Nu deden reysen haer vel.
De moeder vol praktijke:
Begon de Dogter te slaen,
Soo dra den Ruyter quam kijken,
Is zy by hem gegaen:
Zy sei wat hebje mijn dogter gedaen: &c.
Kom wilt mijn tonen dan sal ik u loonen
Geef vuur met u Snaphaen.
Den Ruiter vol Couragie,

Die stelden hem straks te weer,
En dagt hier 's avantagie,
Hy deed na 't Vrouwtjes begeer,
Hy schoot met Kogels kruyt en lood, &c.
Den Ruyter zijn poeder,
Behaegde de moeder,
Soo dat het haer niet verdroot.
Het Vrouwtje kreeg ydoone,
De sleutel uyt haer Tas,
Zy wou den Ruyter loonen,
En haelden uyt haer kas,
Ontrent vier duyzent gulden aen geld;
Dat nam zy meden en trok op heden,
Voort met den Ruyter te veld.
Nou zit het Meysje te schreyen,
Al by haer Vaders huys,
Haer Moeder is gaen reyen,
Dat is voor haer een kruys,
Als dat de spooren staken zoo diep,
Die ouwe Meeren, hooren soo geeren,
Het klappen al van de Zwiep.

Herders Zang van Tyter

Voys: Folie d'Espanje.

*M*Y lust in 't lommer van d'hoog Abeelen,
Aen 't Beekje dat het Duyn-rijk overveen,
Bekabbeld met haer Vloet eens op te speelen
Mijn Roozemondjes Loff vol zinlijkheen.
Gelijk de Willigen schoon staen te prijken,
Nogtans de Blonde Olijv' is meer in roem,

Lavendel Bloem moet voor het Roosje wijken,
Mijn Roosje is op ’t Land een Roozebloem.
Ik vlegt voor haer een krans van Tamerinden,
Van Jasmijn, Violet en Anjelier,
Dat zal ik naer de kunst om ’t Hooft doen Binden,
Dat staen sal trots als Apollo’s Lauwerier.
En zouw ik met zulk loof mijn Lief niet cieren,
Ze is aengenaemer als de Nardus geur,
Behaegde Hercules de Populieren,
Ik min mijn Roosje om haer schoone Cleur.
Een kleur die altijd lieflijk staat te bloozen.
Haer Wangentjes Ziel-roerend net gesneen,
Daer op te prijken staen, de barze Roozen,
Omheynt van Lelymelk op ’t Elpenbeen.
Kom herwaers dan ô Puyk der Herderinnen,
Hoe lange wilt gij nog aen ’t dwaelen gaen,
Of zult ge dan u Tyter nooyt beminnen,
Vlie de eenheit en treet in des deez’ Roozelaen.
Hier ziet ge altijd eene nieuwe Lente bloejen,
Het Aerdrijk prijkt hier altijd eeven schoon,
En om mijn Herders stulp de Pop’lon groejen,
En om de Deur den Wijngaerd groeyt ten toon,
Helaes zoo gy niet komt zoo zijn de velden,
En Bossen van haer heldre glans ontblood,
Ja al de Bomen die haer kruyn ten hemel stelden,
Sie ik ð Rozemond, dan levend dood.
Maer zo gy komt zo zie ik haest mijn treuren
Ten eynde, en het Land op nieuw verguld,
Zo dat het Pralen zal met duyzend Cleuren,
En elk naer aerd en eygenschap gehuld.
Wel aen, komt dan ô schoone Veldgodesse,
Hier zal ik door U komsie zien, die Tijd
Dat Appels wassen op de blanke Esschen,
En alles weeder Praelt vol van Bekoorlijkheyd.
Dan zal de Tydeloos op Elsen groeyen

Den Tameris een vette Amber zweet,
En Distelen vol Tamerinden bloeyen,
De schoonheyt ciert haer in haer staetekleet.
O schoone Zephicus 't zal U niet belgen,
Dat gy op 't zoetst u labb'ren koelte schiet,
Al Ruyzende op 't lieflijkst door de telgen,
Gelijk gy deed' voor heen aen Peneus vliet.
Hoe lieflijk sullen dan de geuren ruyken
Wanneer den Morgendauw; daer op zig spreyt:
Of 'sAvonds, wen de Son vermoeyt gaet duyken
In Thetis schoot; zoo vol aanminnigheyt.
Wie zou ô Rozemond niet willen leeven
In zulk een vrugtbre Oord, te zaem' vereent,
Daer ik u vaak sal Nectar kusjens geeven,
Of heb ik niet genoeg om u geweend.
Ey kom laet ons te zaem, hier vreugden rapen,
Wy hebben immers lang genoeg geklaegt,
Gy sult gerust op Veld-vioolen slaepen,
En als de blyde Son aen 't Oosten daegt:
En voelende ons Hart van Minnevuur blaeken,
Dan zal ik U op 't geurig Velt-tappijt
De kusjens schildren op u blanken kaeken,
En daer het Minnewigt den Scepter zwaeyt:
Sal ik maer hoe ik zie mijn Roosje komen,
O welk een gloed, voel ik door al mijn leen,
Juyg zilvre Vliet en Bladerijke Boomen,
Dank zy den Hemel 'k zie haer herwaers treen.
Ag zijt gy daer mijn Lief mijn uytverkooren,
ô Puykstal, ô mijn schoone Roosemont!
Tree in mijn stulp, daer zult gy zien herbooren
Al 'd ondermaanse vreugd op eene stond.
Daer kenne U vermoeyde leen weer haelen
Een nieuwe Rust, ik zal Lagischen Wijn
Als Nectar schenken in vergulde Schaalen,
Nu sal 't mijn Lief van Avond Bruyloft zijn.

Hekel-Lied aen de Vinder van 't Verdrietig Kaarswerken.

Voys: Gy Mannen van Verstande

*W*At hondert duyzend schande,
Wie heeft dit kaerssebrande,
Eerstmael in 't werk gestelt?
Gewis, het was een schraper,
Een zugtig mensch tot gelt
Een vyand van den slaeper
  Waerom doch zulke vonden,
Den werkman toe gesonden?
Sint felten hael de vent,
Die deze schelmerijen,
Ons maekte eerst bekent,
Men zal zijn graf niet weyen.
  Men zal hem tot een teeken,
Dan gunst, geen zielmis preeken,
Nog stellen op zijn graf,
Een kruys na de oude tyden,
so mag hy tot zijn straf
In 't vagevuur wat lijden.
  't Is billik dat een weynig,
het vuur hem weder reynig,
Wijl hij 't dus heeft misbruykt.
Laet Heer-oom met zijn leeken;
(schoon 't mee na dwaesheyd ruykt)
Het kaers ligt vrij ontsteken.
  't Is tegen recht en reden,
Moetwillig te overtreden,
Daerom die 't eerst bedagt,
was in dat stuk een ketter,
't Gebod spreekt van geen nagt,
Ik hou my by de letter.
  Waerom de zaek verduystert
't Is lang genoeg gekluystert,
Terwijl het dag ligt schijnt,
De nagt is om te rusten,
waer toe zig dus gepijnt?
Niet beter dan met lusten.
  Of schoon dien vinder dood is,
En lang met charons boot is,
Gerijst na 't stijr gewelt,
By Pluto met zijn knaepen,
So schenk ik hem in 't lest,
Een Nagtuyl in zijn Wapen.

Herders Vryagie tussen Cloris en Silvia

Stem: ‘k Ben in tyd van negen dagen.

*A*Ls de goude Son haer stralen,
Liet op het Aerdrijk nederdalen,
Dreef Cloris langs de groene Laen,
Alwaer zijn jonge Schaepjes sprongen,
Terwijl de Nagtegaeltjes songen,
In ’t rusten van de groene Blaen.
Hy speelden op zijn Herders Rietje,
Op de wijs een Morgen Liedje,
O! aengename dageraet,
Hoe leyd den dauw met lieve dropjes,
En blinkt op Blaedjes en op knopjes,
Terwijl het Roosjen open gaet.
Hy sag van verre langs de Boomen,
Sijn lieve Herderinne komen,
Hy trad haer datelijk te gemoet,
Hy storten meenig minne-beeden,

En sprak voort met beleefde reden,
O! schoone zijt van mijn gegroet.
Den Hemel moet u Vee behoeden,
Voor alle ramp en tegenspoeden,
Mijn alderliefste Silvia,
Ik kan mijn liefde niet verzwijgen,
Ag mocht ik, Cloris eens verkrijgen,
Dat aengename woord van Ja.

Silvia
Doorlugte Cloris wilt niet vreesen,
Ik sal u Dienaresse weesen,
Ik heb u Trouwheid lang gezien,
Gy zult mijn voor u deel verwerven,
Tot dat wy een van beyde sterven,
Mits gy mijn uwe Trouw komt bien.

Cloris
O! schoone laat ik u omhelsen,
Hier in het schaduw van de Elsen,
Ik kus u roode Roosemond,
Waer uyt die lieve reden bloeyen,
Volmaekte gy komt mijn besproeyen,
Met balsem voor mijn minnewond.
Ik sal voor u een kransje cieren,
Van Roosen Tulp en Anjelieren,
Groene Palme en Violet.

Silvia
‘k Sal ook ô Roem der Herders knegten,
Voor u een Zomer kransje vlegte,
Dat u werd op het Hooft geset.

Herders Minne-Sucht.

Stem: Ik voer al over Ryn.

*M*In zieke Roselijn,
Min zieke Roselijn, zelijn,
Verhoolen in de blaatjes,
Quikmen hier, quikmen daer,
Aen 't kantje van de Rijn.
Bevangen door den droom,
Bevangen door den droom, den droom,
Riep met beslooten oogjes,
Quikmen hier, Quikmen daer,
Zijt driemael wellekom.
Streel zieke Cloris, kom
Streel zieke, Cloris, ja kom,
En speel met Roselijntje,
Quikmen hier, quikmen daar,
Dan bommeliere bom.
Dan bommeliere la,
Dan bommeliere la, rela,
de Doffer met zijn Duyfjen
Quikmen hier, quikmen daer,
de Tortel met zijn ga.
Die lokken ons tot vreugt,
die lokken ons tot vreugt, tot vreugt,
En Dimon en Diane,
Quikmen hier, quikmen daer
Verpocchen onse jeugt.
Die woortjes nau geslipt,
die woortjes naeu geslipt, geslipt,
Uyt haer ontslooten lipjes,
Quikmen hier, quikmen daer,
die werden strakts geknipt.
Van Cloris, die ter post,
van Cloris, die ter post, ter post,
In hare schoot gezegen,
Quikmen hier, quikmen daer,
Krioelt en bossebost.
Dan lieverlee, tot hy,
Dan lieverlee, tot hy, tot hy,
Versonden in genuchten,
Quikmen hier, quikmen daer,
Verloop in lekkerny.

Samen-spraak, tusschen Coridon en Damon.

Voys: Boere Dachille.

Damon.
*W*el Coridon zeg wat ‘er schort,
Dat gy zo treurig ziet,
Wie heeft u iets gedaen te kort,
Uw zinnen staen geheel verwart,
gy ziet ‘er uyt, zo loens als ’t dient,
Begraeft geen Wolven in u hart,
Maer zegt het aen uw Vriend.

Menner.
*O*f benje ten deelen
met de kop gebruyt,
Ik hoorje niet speelen,
op Citer nog fluyt,
Nog deuntje meer kweelen,
Kom zeg het rond uyt.

Voys: Boere Dachlie.

Coridon.
*W*el wijlje my dan zeggen doet,
Waerom ik treur, en hoe,
Ik zo armhartig ben van moed,
Kom luystert dan maer toe,
Mijn lieve Man ik ben verlieft,
Cupido heeft mijn hart doorgerieft,
En ’t is die zeldermentse Guyt,
Die mijn zo drommels bruyt.

Gaet, Gaet wagtme voor dat laantje.

Coridon.
*W*el mag men dan niet weten,
Wie dat die zoetert is,
die u zo heeft bezeten,
Kom zeg my eens wie ’t is;
En ik wed om een pintje
van de alderbeste Mee,

Als dat het is Lebijntje,
Of ook wel Galathee.

Voys; Foelie d'Espanje.

Coridon.
*M*yn lieve Vrientje,
Kwijt bent gy jou pintje,
Het is geen Lebijntje,
die my zo bekoort;
Galathe nog Filis,
Maer 't is Amarillis,
In wiens gebied mijn ziel is,
Die my 't hert doorboort.

Voys; Gaet wagtme voor dat laantje.

*O*ja dat zoete meysje,
Zy is 't die ik bemin,
Hey wouze my een reysje,
Betonen wedermin,
Ik kan het niet verdragen,
Zo groen ben ik om 't hart.
Ik zit geheele dagen,
Te denken op mijn smart.

Voys: Vrinden zou men niet vrolyk weesen.

*I*k let niet langer op mijn Schapen,
Ik laet haer loopen na haer zin,
'k Leg heele nagten zonder slaapen,
Zoo denk ik om haar die ik min. *bis.*
Maer als ik dan eens raek aen 't droomen,
Dan ben ik waerlijk buyten toon,
Hoe kan 't in 's mensche sinnen komen,
'k had gisteren nagt een raere droom. *bis.*

Voys: Boere Dachile.

*M*yn dagt dat ik met wedermin,
Mijn liefde zag beloont,
En dat ik reeds was na mijn zin,

Verwinner van die schoont,
Ik had haer menigmael met lust,
Voor haere rooder mond gekust,
Maer wat ik dee, ‘k was niet gerust,
Mijn brand was niet geblust.

Voys: Vrienden zou men niet vrolyk weesen.

*I*k was begeerig om te weeten,
Of sy my nog meer toe sou staen,
Waerom ik aen haer sy geseeten,
Aen haer een bede heb gedaen. *bis.*
Toen ging ik in haer schoot neer sijgen,
En wat ik meer dee sal ik nou,
schoon ’t maer een droom is,
slegts verzwijgen,
Wijl ’t tot geen stigting dienen sou. *bis.*

Voys, Gaet wagt me voor dat laantje.

*M*aer wijl ik zo in vreugde,
Vermakelijk droomde hoe wy ons te saem verheugde,
En lekker kusten toe.
Verliet de slaep mijn oogen,
En ik keek als Piet Snot
wijl my vond bedroogen,
In mijn gelukkig lot.

Damon.
*'t S*chijnt nogtans een teeken,
Van uw aenslaend'geluk,
Gy sult in 't kort zien breeken,
Al uw voorgaende druk,
En schoon dat die Propheeten,
In weinig agting zijn;
die brood hier moeten eeten,
Zo denk nog eens om mijn.

Stem: Verlaat gy my verheeve Ziel.

Coridon.
*'k W*il hoopen dat mijn Amarel;
de flonkerster der Herderinne,
eens buygen sal haer wreede wil,
En koridon eens weer beminnen,
Maer ach ik zie geen kans:
Want schoon sy me beleeft,
Geen bitter antwoord geeft,
Zy weigert my nogtans,
mijn bee met vrindelijkheyd,
't Geen my nog meer misleit.

Stem: Hoord Kees Myn Vryer.

Damon.
*V*erlaet de Liefde,
Schoon zy uw ingewand,
Met pylen griefde,
't Is slegts maer ydele brand,
Verlaet de fiere maegd,
Schoon sy uw oog behaegd,
Daer zijn meer Herderinnen,
die u als gy 't haar vraegt,
Wel sullen minnen.

Voys: Vrienden zou men niet vrolyk weesen.

Coridon.
Zoud gy de ontrouwigheyd my raden,
Verleyd gy my zo ligt van aert,
Dat ik my daer me sou versaden,
En haer in 't minnen waert. *bis.*

Gy laet het daer te slegt me leggen,
En zo ‘k je raed volg hoorje knaep,
Geef ‘k je vryheyd om te seggen,
Dat ik ben een regte Aap. *bis.*

Voys: Boere Dachille.

Damon
*N*u luystert, toe ik zal je raen,
Nu nog eens voor het lest,
Wat dat van u moet zijn gedaan,
loop doet nog eens je best,
En vraag je zoete Amaril,
of zy het u vergunnen wil,
dat gy jou liefde in haer schoot,
Eens minnende ontbloot.

Voys: Gaet wagt me voor dat laantje.

*K*rijg ik dan geen genade,
En blijft zy even stuur,
So blijf, zou ik u raden,
Wat veer af van het vuur:
zeg eens by mijn zoolen,
Wat hebje aen de vreugd
Wat hebje aen de koolen,
Als je u niet warmen meugt.

Cupido speelt voor Keuke Meyd.

Stemme: La Lande

*A*ls Cupidootje,
Kreeg Rozinde in ’t gezigt,
waagde hy zoo menig schootje,
En verloor zo meenig schigt;
Als haer diamanten hart,
Heeft zijn Pijlen uytgetart,
Toen zy riep ô minnegootje,
Koopt eerst brillen op de mart.
Dit spijtig smalen,
doch Cupido; jeugdig dier,
Sult gy nog op ’t lest betaalen,
Door de krachten van mijn vier:

dies heeft hy sleeds toegeleyd,
Tot hy quam voor Keuken-Meyd,
In

Rozindes dienst te pralen,
daer mee was hem kans bereyd.
Het Minneguytje,
Stoofde voor in de eerste reys,
Dan zijn oolijk minne kruytje,
In Rozindes tafel spijs,
En dus gaf hy haer de min,
Smakelijk met brokjes in.
Waer op zy in't Liefde schuytje,
Seylde naer Cupidoos zin.
Dit zoete Diertje Geeuwde
sprak van Minnekoorts,
Tot z'er Keuken-Meyd,
Haer Giertje, Riep: en zey,
koom haelme voorts,
Eenen Doctoor, die terstond
my weer maaken kan gesont,
Want ik beef en voel een viertje,
Ia een smartelijke wond.
Strak ging zy heenen
By Heer Doctoor, jong van bloed,
Die ras quam, En schreef met eenen,
Dit Recept, ook wonder goed,
Set terstond een zagt kliester,
Nut wat Nachtscha met een veer,
Dek u wel, 't zal rust verleenen:
Morgen kom ik wel eens weer.
Eer Doctoor scheyde,
Wist Cupido hart en zin,
So te kooken voor hun beyden,
Door de blaesbalk van de min,
Dat ze zamen wierden een.
En de brand en koorts verdween,
Dat patient en Arts verbleyde,
En Cupido vloog toen heen.

Een klugtig Lied, op de Sardammer Pop, die hem vertoont in een Bakkers Glaase-kast tot Sardam, en te koop voor vier duyte.

Stemme: Kniertje, zoete meysje.

*M*en laet ieder weten,
Die het koopen past,
Dat ‘er is gezeten
In een Glaase-kast,
Tot Sardam by eenen Bakker,
Een aerdige Tover Pop,
Met een dikke kop,
Die altijd is eeve wakker,
Met een dikke kop
Krijgt hy wat hy eet het op.
Deeze Bakkers Vrouwtje
Gaf hem alledaeg
Een Gebraede boutje,
want dat lust hy graeg,
En daer By dan nog twee Flesjes,
Vol met lekk’re Franse wijn,
Want dat moest ‘er zijn,
Ia, al kosten het twee sesjes,
Want dat moest ‘er zijn,
Deze knaep die lust graeg Wijn.
Dan dees Vrouw mijn Vrienden,
Stal men eens Veel goed,
dat zy zeer beminden,
maer dat quam Niet goed:
Zy ging een Toverher spreken,
Om te weten waer het was
Zy quam net van pas,
Zo als aen haer is gebleken,
Zy quam net van pas,
Want het wijf was duyvels ras.
Want zy heeft gekregen
Van dat wijf die Pop,
Zy was nooyt verleegen,
Al was haer geld op:
Want die Pop wist haer te zeggen
Wie haer geldt gestoolen had,

Maar zy moest voor dat
Hem ook braef eeten voor leggen,
Maar zy moest voor dat,
Hem geven dat zy best had.
Deze Vrouw ging sterven,
en doen heeft haar man
Deze Pop gaen Erve,
Die ‘er niets wist van
En hy gaf hem niet te eeten,
’t Popje maekte groot geraes,
Hy speelde de baes,
Want hy had nog nooyt gezeten,
Hy speelde de baas,
Zonder vlees, nog Brood, of Kaes.
Doen de Bakker hoorden
Dat verbaest geweld,
(’t Geen hem niet bekoorden)
Nan hy dese Held,
En sloeg hem aen duyzend stukken;
Onder ’t Ys wierd hy gedaen,
Maer dat kon niet gaen,
En dat wou ook gants niet lukken,
Maer dat kon niet gaen,
Zo als gy hier zal verstaen.
Hy is weer gaen lopen
Na de Glase-Kast,
En daer is gekoopen,
Deze raere Gast,
En hy is al weer gaen razen
Als de duyvel uyt de Hel,
Het was gantsch niet wel,
Want hy brak daer al de glazen,
Het was gantsch niet wel:
Pop gy bent my als te snel.
Men wil hem verkopen,
Voor vier duyten maer
Gaet ‘er na toe lopen;
Weest tot kopen klaer,
Want hy heeft twee duyzend gulden
By hem (zo dat de Bakker zeyt)
Hy was hem graeg quyt;
Ook heeft hy geen duyt aen schulden
Hy was hem greag quyt,
En ’t word yver een gezeyt.

De Omroeper gaet lopen
Als de Derpe door,
Of Men hem wil kopen
Deze raere Sinjoor:
Ne! Het is zoo'n aerdig Ventje,
En hy maekt een yder bang,
Deze Pop is lang
Ruym twee vaeten en een entje,
Deze Pop is lang
Als de Pooten van een Tang.
En de Baerd van 't quantje
Sleept tot aen de Grond:
Vrienden koop dit mantje,
En wilt maer Terstond
Zaamen na Sardam toe varen:
Lustig, lustig op de been,
Vaert te zamen heen,
Want de koop kunt gy daer klaren,
Vaer te zamen heen:
Koop de Pop en weest te vreen.

Trougeval, tusschen een Wynkoopers knegt en een keukenmeyd.

Op een aengename Voys.

*D*aer was laest een Wijnkopers-knegt,
Flink 'er de flonk in Gloria,
Die zogt te treden in den Echt:
Flink 'er de flonk, in lieboeletre liereboela.
Flonk 'er de flonk in Gloria.
En schoon hy was een Moffe Knoet,
Flink 'er de flonk in Gloria,
Zo had hy echter geld en goed:
flink 'er de flonk &c.
Hy vryde na een keukenmeyd,
Flink 'er de flonk in Gloria,
Zy heeft hem het Ia-woord gezeyd:
Flink 'er de flonk, &c.
Het Mofke was zo byster groen,

Flink ‘er de flonk in Gloria,
Hy gaf de meyd zo menig zoen:
Flink ‘er de flonk, &c.
Hy dagt dat zy was rijk van Geld,
Flink ‘er de flonk in Gloria,
Doch ’t was ‘er mee heel aers gesteld,
Flink ‘er de flonk, &c.
Zy trouwde na een week drie, vier,
Flink ‘er de flonk in Gloria,
De Bruyloft was met groote zwier,
Flink ‘er de flonk, &c.
Johan die vroeg doen aen zijn vrouw,
Flink ‘er de flonk in Gloria,
Wel Wijf waer is uw geldtje nouw?
Flink ‘er de flonk, &c.
Wel Man zey zy ik heb geen duyt,
Flink ‘er de flonk in Gloria:
Daer was doen al het werk verbruyt,
Flink ‘er de flonk, &c.
De Mof die ging doen aen als dol,
Flink ‘er de flonk in Gloria,
Zijn zinnen waren op de hol,
Flink ‘er de flonk, &c.
Hy schold zijn wijf voor kaele beest,
Flink ‘er de flonk in Gloria:
Zy lagten daerom in haer geest,
Flink ‘er de flonk, &c.
Zy smult maer braef van zijn geld,
Flink ‘er de flonk in Gloria,
En geeft niet veel om zijn geweld,
Flink ‘er de fronk, &c.
Het heeft hem wel tienmael berouwt,
Flink ‘er de flonk in Gloria,
Dat hy was met zoo’n wijf getrout:
Flink ‘er de flonk, liereboelette lierebloela,
Flink ‘er de flonk in Gloria.

Register

A.

*A*Ch schoon Godin! uw Fiere &c	51
Als de goude Son haer stralen.	81
Als Cupidootje kreeg Rozinde &c	87

B.

Bruyloft! Bruyloft keyren kijk!	52

D.

Daer was laest een Galant.	5
De koude winter is voorby. De Winter is deru.	73
Daer was een Ruyter van Loenen	75
Daer was laest een Wijnkopers. &c	91

E.

Een Boer buyten dees stad &c	6
Eenzaem Woud, en dorre Elzen	26
Eenen Bakker ging uyt vryen.	29

G.

Goeden dag mijn schoon Lisette	11
Geef een aalmoes voor een Blinde	24

God heeft zeer wijs, in ’t Paradijs. 47

Gy, Galathe, gy bent mijn &c 70

H.

Hier heeft mijn Rosemond &c 37

I.

Ik prees wel eer, uyt liefde teer. 31
Iager wat sou ik vragen. 54
Ik mag my wel beklagen. 68
Ik let niet langer op mijn Schapen. 85
Ik was begeerig om te weten. 85

K.

Kom luystert toe ik sal ’t u zingen. 20
Kom Liefhebbers van wat raers. 66
Krijg gy dan geen genade. 87

L.

Liefste Klaertje aldersoetste Meyd. 17
Laest een Harder vol van Min. 33
Luystert eens na mijn rumoer. 44
Laest als Philis lag en droomde. 61

M.

Men siet nu veel Meysjes zwieren	38
My lust in ’t lommer van d’hoog &c	77
Mijn zieke Roselijn, &c	83

Mijn lieve vrientje, &c 85
My dagt dat ik met wedermin. 85
Waer wijl ik zoo in vreugde. 86
Men laet ieder weten. 89

N.

Nu luystert toe, ik zalje raen. 87

O.

Ontwaekt mijn lief, ontwaekt &c 55
Of benje ten deelen met de kop &c 84
O ja dat soete meysje. 85

P.

Pekelharing blank. 74

S.

Sa komt hier nu altemael. 8
Sa Liefhebbers komt hier lopen. 13
Slobberdoes heel zwaer beschonken. 57
Staet op mijn Lief en wilt ontfange. 64
't Schijnt nogtans een teken. 86

V.

Veele siet men Daren.	22
Vrienden zonder Wijn.	35
Vol vreugden in het leven.	40

Vrienden hier is weer wat nieuws. 42
Victrie is de Nonnen Kroon. 59
Verlaet de Liefde. 86

W.

Wie moet niet verwonderd staen. 3
Waer sal ik mijn klagt volenden. 15
Wy zingen zamen met ons drie. 45
Waer bent gy nu Poëeten. 62
Wel zoete Meysjes van den lande. 72
Wel Coridon seg wat ‘er schort. 84
Wel wijlje my dan zeggen doet. 84
Wel mag men dan niet weten. 84
‘k Wil hoope dat mijn Amaril. 86

Z.

Zoud gy de ontrouweigheit my rade. 86

Eynde van het Register.